

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył:

1. **R. K.**, o to, że :

I. w okresie od 8 czerwca 2012 r. do połowy lipca 2012 r. działając w różnych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w województwie (...), (...) i (...) w tym w O. oraz na terytorium Republiki Federalnej Niemiec i Królestwa Niderlandów, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kilkakrotnie, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uczestniczył w wewnątrzspółnotowych nabyciach łącznie, znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany z terenu Królestwa Niderlandów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w ten sposób, iż w uzgodnieniu ze znanym sobie obywatelem Ukrainy przebywającym w tym czasie na terenie Republiki Ukrainy, odebrał z tytułu rozliczeń transakcji narkotykowych, przesłane przekazami pocztowymi pieniądze w dniu 8 czerwca 2012 r. przez inną ustaloną osobę w kwocie 2 600 zł oraz w dniu 29 czerwca 2012 r. przez kolejną ustaloną osobę w kwocie 12 000 zł, po czym za pośrednictwem innych osób, przekazał je na Ukrainę w/w osobie a nadto w międzyczasie, kontaktując się telefonicznie z w/w obywatelem Ukrainy i nieustalonym mężczyzną – obywatelem Królestwa Niderlandów oraz inną ustaloną osobą, doprowadził do odpłatnego nabycia przez dwie inne ustalone osoby w dniu 29 czerwca 2012 r. środków odurzających w postaci marihuany w znacznej łącznie ilości 1 005, 846 grama netto, które następnie w/w dwie ustalone osoby przewiozły samochodem osobowym z Królestwa Niderlandów przez Republikę Federalną Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej gdzie w dniu 29 czerwca 2012 r. o godzinie 22.15 na drodze krajowej numer (...) w rejonie miejscowości R. województwo (...), zostały zatrzymane przez funkcjonariuszy Nadodrzańskiego Oddziału Straży Granicznej w K.

– **to jest o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk,**

II. w okresie od przełomu lipca i sierpnia 2012 r. do 29 sierpnia 2013 r. działając w różnych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w województwie (...), (...) i (...) w tym w O. oraz na terytorium Republiki Federalnej Niemiec i Królestwa Niderlandów, wbrew przepisom ustawy, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi mężczyznami narodowości tureckiej, marokańskiej i holenderskiej oraz co najmniej dwoma ustalonymi obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej, działającymi na terenie Królestwa Niderlandów a także A. W. (1) i M. D. (1) działającymi w tym czasie na terenie Rzeczypospolitej Polskiej w S. i innych miejscowościach województwa (...) a w przypadku M. D. (1) również na terytorium Republiki Federalnej Niemiec i Królestwa Niderlandów, uczestniczył w wewnątrzspółnotowych nabyciach z Królestwa Niderlandów do Rzeczypospolitej Polskiej na teren województw (...) i (...), środków odurzających w postaci marihuany w znacznej łącznie ilości co najmniej 39 835,01 grama oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w znacznej łącznie ilości 9 456 grama oraz brutto 53 ml a także co najmniej 1 450 grama innego nieustalonego narkotyku, o łącznej wartości hurtowej w przypadku marihuany co najmniej 478 020,12 zł liczonej według ceny 3 000 Euro stanowiących równowartość 12 000 zł za jeden kilogram tego narkotyku oraz łącznej wartości amfetaminy w kwocie 189 120 zł liczonej według detalicznej ceny sprzedaży za 1 gram tego narkotyku to jest 20 zł oraz nieustalonej wartości w przypadku 53 ml amfetaminy i 1450 gram nieustalonego narkotyku, które przewożone były w bagażach środkami transportu samochodowego w jednorazowych ilościach od 1 200 gram do ponad 13 000 gram, co najmniej dziewiętnastokrotnie z różnych miejscowości na terenie Królestwa Niderlandów przez Republikę Federalną Niemiec do S. na terenie Rzeczypospolitej Polskiej - skąd dalej były wprowadzane do obrotu na terenie województw (...) i (...) - przez osoby pełniące funkcje kurierów, w tym ustalonych R. W., K. K. (1) i innego ustalonego mężczyzny – zatrzymanego w dniu 23 maja 2013 r. w P. w województwie (...) przez funkcjonariuszy Straży Granicznej z ukrytymi w torbie podróźnej środkami odurzającymi w postaci marihuany w ilości netto 2 985,01 gram oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości netto 9 456 gram oraz brutto 53 ml, w ten sposób, iż będąc w stałych kontaktach osobistych i telefonicznych z dostawcami narkotyków na terenie Królestwa Niderlandów oraz ich odbiorcami na terenie Rzeczypospolitej Polskiej to jest A. W. (1) i M. D. (1) a także osobami je przewożącymi między tymi krajami, ustalał szczegóły poszczególnych transakcji w zakresie ilości, ceny, czasu i miejsca odbioru narkotyków

na terenie Królestwa Niderlandów a także ich przewozu do Polski i odbioru przez inne osoby celem dalszej dystrybucji na terenie kraju, przyjmował od odbiorców i przekazywał dostawcom pieniądze stanowiące częściową zapłatę za zakupione narkotyki, kontaktował między sobą osoby z kręgu opisywanych dostawców i odbiorców narkotyków oraz kurierów a także w tym czasie co najmniej czterokrotnie uczestniczył osobiście w przekazywaniu kurierom marihuany na terenie Królestwa Niderlandów oraz poszukiwał nowych źródeł zaopatrzenia w narkotyki a nadto na początku 2013 r. kilkakrotnie zbył na terenie Królestwa Niderlandów w cenie po 3 400 Euro za jeden kilogram, łącznie 3 000 gram środków odurzających w postaci marihuany innej ustalonej osobie, celem przewiezienia tych środków odurzających przez inne osoby na teren Rzeczypospolitej Polskiej gdzie podlegać one miały dalszej hurtowej dystrybucji, czyniąc sobie z opisywanej wyżej działalności stałe źródło dochodu

– to jest o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

III. w okresie od przełomu lipca i sierpnia 2012 r. do 29 sierpnia 2013 r. działając w różnych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w województwie (...), (...) i (...) w tym w O. oraz Republiki Federalnej Niemiec i Królestwa Niderlandów po uprzednim określeniu sposobu działania, komunikowania się oraz przestępczego rozliczania finansowego, w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej oraz maksymalizacji zysku, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było dokonywanie wewnątrzspółnotowych nabyć środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci marihuany i amfetaminy na terenie Królestwa Niderlandów i przewożeniu ich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej gdzie następowała ich dalsza hurtowa dystrybucja, w ten sposób, iż w ramach ustalonego podziału ról przestępczych uzgadniał dokonywanie poszczególnych, co najmniej dziewiętnastu, przemytów narkotyków przez kurierów zwerbowanych przez siebie i inne osoby, uczestniczył co najmniej czterokrotnie w przekazywaniu im narkotyków, przyjmował od odbiorców oraz przekazywał dostawcom pieniądze stanowiące częściową zapłatę za zakupione narkotyki a także w określonych zakresach nadzorował ich dystrybucje na terenie Rzeczypospolitej Polskiej

- to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk.

2. **A. W. (1)** o to, że :

IV. w okresie od przełomu lipca i sierpnia 2012 r. do 23 maja 2013 r. działając w S. i innych miejscowościach województwa (...) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wbrew przepisom ustawy, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi mężczyznami narodowości tureckiej, marokańskiej i holenderskiej oraz co najmniej dwoma ustalonymi obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej, działającymi na terenie Królestwa Niderlandów a także R. K. obywatelem Ukrainy działającym w tym czasie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Królestwa Niderlandów i Republiki Federalnej Niemiec oraz M. D. (1) działającym w tym czasie na terenie Rzeczypospolitej Polskiej w S. i innych miejscowościach województwa (...) oraz na terytorium Republiki Federalnej Niemiec i Królestwa Niderlandów a także innymi nieustalonymi osobami działającym w S. w województwie (...) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uczestniczył w wewnątrzspółnotowych nabyciach z Królestwa Niderlandów do Rzeczypospolitej Polskiej na teren województw (...) i (...), środków odurzających w postaci marihuany w znacznej ich łącznie ilości co najmniej 30 835,01 grama oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w znacznej ich łącznie ilości 9 456 grama oraz brutto 53 ml a także co najmniej 1 450 grama innego nieustalonego narkotyku, o łącznej wartości hurtowej w przypadku marihuany co najmniej 370 020,12 zł liczonej według ceny 3000 Euro stanowiących równowartość 12 000 zł za jeden kilogram tego narkotyku oraz łącznej wartości amfetaminy w kwocie 189 120 zł liczonej według detalicznej ceny sprzedaży za 1 gram tego narkotyku to jest 20 zł oraz nieustalonej wartości w przypadku 53 ml amfetaminy i 1450 gram nieustalonego narkotyku, które przewożone były w bagażach środkami transportu samochodowego w jednorazowych ilościach od 1 200 gram do ponad 13 000 gram, co najmniej piętnastokrotnie z różnych miejscowości na terenie Królestwa Niderlandów przez Republikę Federalną Niemiec do S. na terenie Rzeczypospolitej Polskiej przez zwerbowane przez siebie oraz R. K. osoby pełniące funkcje kurierów, w tym ustalonych R. W., K. K. (1) i innego ustalonego mężczyznę – zatrzymanego w dniu 23 maja 2013 r. w P.

w województwie (...) przez funkcjonariuszy Straży Granicznej z ukrytymi w torbie podróźnej środkami odurzającymi w postaci marihuany w ilości netto 2 985,01 grama oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości netto 9 456 grama oraz brutto 53 ml, w ten sposób, iż będąc w stałych kontaktach osobistych i telefonicznych z R. K. organizującym na terenie Królestwa Niderlandów zakup narkotyków oraz ich odbiorcami na terenie Rzeczypospolitej Polskiej a także osobami je przewożącymi między tymi krajami, ustalał szczegóły poszczególnych transakcji w zakresie ilości, ceny, czasu i miejsca odbioru narkotyków na terenie Królestwa Niderlandów a także ich przewozu do Polski, dokonywał osobiście lub za pośrednictwem innych osób płatności z tytułu ich zakupu oraz odbierał w S. przewiezione przez kurierów w/w narkotyki po czym je przechowywał, porcjował i wprowadzał do obrotu przekazując je celem dalszej ich sprzedaży innym nieustalonym osobom oraz M. D. (1), czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu

– to jest o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

V. w okresie od przełomu lipca i sierpnia 2012 r. do 23 maja 2013 r. działając na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w S. oraz innych miejscowościach województwa (...) po uprzednim określeniu sposobu działania, komunikowania się oraz przestępczego rozliczania finansowego, w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej oraz maksymalizacji zysku, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było dokonywanie wewnątrzspółnotowych nabyć środków odurzających i substancji psychotropowych w różnych ich postaciach, w szczególności marihuany i amfetaminy, na terenie Królestwa Niderlandów i przewożeniu ich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej gdzie następowała ich dalsza hurtowa dystrybucja, w ten sposób, iż w ramach ustalonego podziału ról przestępczych uzgadniał dokonywanie poszczególnych, co najmniej piętnastu, przemytów narkotyków przez kurierów w tym również zwerbowanych przez siebie, odbierał od nich środki odurzające i substancje psychotropowe po wwiezieniu ich na teren kraju, po czym wprowadzał te narkotyki do obrotu, dokonując osobiście lub za pośrednictwem innych osób rozliczeń finansowych z tym związanych

– to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk,

VI. w okresie od połowy grudnia 2013 r. do dnia 5 czerwca 2014 r. w S. województwo (...), przywłaszczył a następnie ukrywał w miejscu swojego zamieszkania, dokumenty stwierdzające tożsamość innej osoby którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci dowodu osobistego serii (...) wydanego przez Wójta Gminy R. na nazwisko B. G., książeczkę wojskową serii (...) wydaną przez Wojskową Komendę Uzupełnień w S. na nazwisko B. G. oraz legitymację szkolną Policealnej Szkoły Centrum (...) w S. nr. (...) na nazwisko B. G.

– to jest o przestępstwo z art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

3. **R. W.** o to, że :

VII. w okresie od przełomu lipca i sierpnia 2012 r. do 20 października 2012 r. działając na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w S. w województwie (...) oraz na terytorium Republiki Federalnej Niemiec i Królestwa Niderlandów, wbrew przepisom ustawy, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co najmniej dwukrotnie w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w wewnątrzspółnotowych nabyciach środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ich znacznej ilości co najmniej 4 000 gram o wartości co najmniej 48 000 zł przy przyjęciu ceny 3000 Euro stanowiących równowartość 12 000 zł za jeden kilogram tych narkotyków, z terytorium Królestwa Niderlandów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ten sposób, iż po wcześniejszym uzgodnieniu z A. W. (1) działającym w tym czasie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w S. województwo (...) oraz R. K. obywatelem Ukrainy działającym w tym czasie na terytorium Królestwa Niderlandów oraz w różnych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, odbierał na terenie Królestwa Niderlandów od nieustalonego mężczyzny środki odurzające w postaci marihuany w jednorazowych ilościach po co najmniej 2 000 gram, przekazując mu w zamian pieniądze w nieustalonych kwotach w walucie Euro stanowiące częściową zapłatę za zakupione narkotyki, a następnie ukrywając je w bagażu podróźnym przewoził je środkami transportu samochodowego przez terytorium Republiki Federalnej Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do S. w województwie (...) gdzie przekazywał je, celem dalszej hurtowej ich dystrybucji, zgodnie z

wcześniejszymi ustaleniami, A. W. (1) a nadto w tym czasie jednokrotnie przekazem pocztowym przesłał pieniądze w kwocie 5000 zł na rzecz R. K. w ramach rozliczenia dokonanej transakcji narkotykowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu

- to jest o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

VIII. w okresie od przełomu lipca i sierpnia 2012 r. do 20 października 2012 r. działając na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w S. w województwie (...) oraz na terytorium Republiki Federalnej Niemiec i Królestwa Niderlandów po uprzednim określeniu sposobu działania, komunikowania się oraz przestępczego rozliczania finansowego, w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej oraz maksymalizacji zysku, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było dokonywanie wewnątrzspółnotowych nabyć środków odurzających w postaci marihuany na terenie Królestwa Niderlandów i przewożeniu ich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej gdzie następowała ich dalsza hurtowa dystrybucja, w ten sposób, iż w ramach ustalonego podziału ról przestępczych co najmniej dwukrotnie pełnił funkcje kuriera przewożącego narkotyki z Królestwa Niderlandów przez terytorium Republiki Federalnej Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do S. w województwie (...) jak również dokonywał płatności związanych z ich zakupem

- to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk.

4. **K. K. (1)** o to, że :

IX. w okresie od końca października 2012 r. do przełomu stycznia i lutego 2013 r. działając na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w S. w województwie (...) oraz na terytorium Republiki Federalnej Niemiec i Królestwa Niderlandów, wbrew przepisom ustawy, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co najmniej dwukrotnie w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w wewnątrzspółnotowych nabyciach środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ich znacznie ilości co najmniej 4 000 gram o wartości co najmniej 48 000 zł przy przyjęciu ceny 3000 Euro stanowiących równowartość 12 000 zł za jeden kilogram tych narkotyków, z terytorium Królestwa Niderlandów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ten sposób, iż po wcześniejszym uzgodnieniu z A. W. (1) działającym w tym czasie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w S. województwo (...) oraz R. K. obywatelem Ukrainy działającym w tym czasie na terytorium Królestwa Niderlandów oraz w różnych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, odbierał na terenie Królestwa Niderlandów od nieustalonego mężczyzny środki odurzające w postaci marihuany w jednorazowych ilościach po co najmniej 2 000 gram, przekazując mu w zamian pieniądze w nieustalonych kwotach w walucie Euro stanowiące częściową zapłatę za zakupione narkotyki, a następnie ukrywając je w bagażu podróznym przewoził je środkami transportu samochodowego przez terytorium Republiki Federalnej Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do S. w województwie (...) gdzie przekazywał je, celem dalszej hurtowej ich dystrybucji, zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami, A. W. (1) a nadto w tym czasie kilkukrotnie przekazem pocztowym przesyłał pieniądze w różnych kwotach na rzecz R. K. w ramach rozliczeń dokonanych transakcji narkotykowych, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu

- to jest o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

X. w okresie od końca października 2012 r. do przełomu stycznia i lutego 2013 r. działając na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w S. w województwie (...) oraz na terytorium Republiki Federalnej Niemiec i Królestwa Niderlandów po uprzednim określeniu sposobu działania, komunikowania się oraz przestępczego rozliczania finansowego, w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej oraz maksymalizacji zysku, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było dokonywanie wewnątrzspółnotowych nabyć środków odurzających w postaci marihuany na terenie Królestwa Niderlandów i przewożeniu ich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej gdzie następowała ich dalsza hurtowa dystrybucja, w ten sposób, iż w ramach ustalonego podziału ról przestępczych co najmniej dwukrotnie pełnił funkcje kuriera przewożącego narkotyki z Królestwa Niderlandów przez terytorium

Republiki Federalnej Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do S. w województwie (...) jak również dokonywał płatności związanych z ich zakupem

– to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk.

5. **M. D. (1)** o to, że :

XI. w okresie od nieustalonej daty na przełomie 2012 i 2013 r. do dnia 29 sierpnia 2013 r., działając w S. oraz innych miejscowościach województwa (...) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz na terytorium Republiki Federalnej Niemiec i Królestwa Niderlandów, wbrew przepisom ustawy, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi mężczyznami narodowości tureckiej i holenderskiej działającymi na terenie Królestwa Niderlandów a także R. K. obywatelem Ukrainy działającym w różnych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Królestwa Niderlandów oraz Republiki Federalnej Niemiec, inną ustaloną osobą działającą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i Królestwa Niderlandów oraz A. W. (1) działającym w tym czasie w S. i innych miejscowościach województwa (...) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uczestniczył w wewnątrzspółnotowych nabyciach z Królestwa Niderlandów do Rzeczypospolitej Polskiej do S. w województwie (...), środków odurzających w postaci marihuany w znacznej ich łącznej ilości co najmniej 12 000 gram o wartości 144 000 zł przy przyjęciu ceny za jeden kilogram tych narkotyków równej 12 000 zł to jest 3 000 Euro oraz dodatkowo 732, 87 grama netto marihuany a także środków odurzających w postaci 247, 24 grama netto kokainy oraz substancji psychotropowych w postaci 873 sztuki tabletek ekstazy o masie netto 288, 83 grama o łącznej szacunkowej wartości 98.530 złotych jak również co najmniej 3 600 gram innych nieustalonych środków odurzających lub substancji psychotropowych o nieustalonej wartości, które to narkotyki, łącznie co najmniej siedmiokrotnie, przewożone były w bagażach podróży w jednorazowych porcjach od ponad 1 000 gram do ponad 3 000 gram przez osoby pełniące funkcje kurierów w tym ustalonego D. Z. (1) oraz osobiście M. D. (1), w ten sposób, iż po uprzednim osobistym uzgodnieniu na terenie Królestwa Niderlandów z mężczyzną narodowości tureckiej zakupu od niego środków odurzających w postaci marihuany a następnie utrzymując stały osobisty i telefoniczny kontakt z R. K., organizował, łącznie co najmniej czterokrotnie, odbiór narkotyków przez siebie oraz osoby pełniące funkcje kurierów na terenie Królestwa Niderlandów i ich przywóz na teren S., jak również jeden raz odebrał w S. przewiezioną przez inną osobę marihuanę od A. W. (1), w międzyczasie ustalając szczegóły dotyczące poszczególnych transakcji oraz związanych z tym rozliczeń finansowych, których dokonywał osobiście lub w drodze przekazów pocztowych również za pośrednictwem współdziałającego z nim M. L. (1), a także poszukiwał w tym czasie nowych źródeł zaopatrzenia w narkotyki, po czym w okresie od przełomu lipca i sierpnia 2013 r. do około 23 sierpnia 2013 r. nabył w Królestwie Niderlandów od innej ustalonej osoby co najmniej 3 600 gram nieustalonego rodzaju środków odurzających lub substancji psychotropowych, przewiezionych niezwłocznie na teren Rzeczypospolitej Polskiej do S., wprowadzając jednocześnie w tym czasie do obrotu, w ten sposób pozyskane narkotyki na terenie S. przekazując je celem dalszej sprzedaży innym osobom w tym, w ilości co najmniej 7 000 gram, Ł. K., czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po czym w okresie 27 – 28 sierpień 2013 r. wspólnie i w porozumieniu z M. L. (1) zakupił od innej ustalonej osoby w Królestwie Niderlandów kolejną partię narkotyków w postaci 732, 87 grama netto marihuany, 247, 24 grama netto kokainy oraz 873 sztuki tabletek ekstazy o masie netto 288, 83 grama, które to po przewiezieniu ich przez D. Z. (2) z terenu Królestwa Niderlandów na teren Rzeczypospolitej Polskiej do S., zostały jemu oraz M. L. (1) przez D. Z. (2) wydane w dniu 29 sierpnia 2013 r. po czym M. D. (1) i M. L. (1) zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy Straży Granicznej

– to jest o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

XII. w okresie od nieustalonej daty na przełomie 2012 i 2013 r. do 29 sierpnia 2013 r. działając na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w S. i innych miejscowościach województwa (...), a nadto na terenie Królestwa Niderlandów oraz Republiki Federalnej Niemiec po uprzednim określeniu sposobu działania, komunikowania się oraz

przestępczego rozliczania finansowego, w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej oraz maksymalizacji zysku, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było dokonywanie wewnątrzspółnotowych nabyć środków odurzających i substancji psychotropowych w różnych ich postaciach, w szczególności marihuany i amfetaminy, na terenie Królestwa Niderlandów i przewożeniu ich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej gdzie następowała ich dalsza hurtowa dystrybucja, w ten sposób, iż w ramach ustalonego podziału ról przestępczych uzgadniał dokonywanie poszczególnych przemytów narkotyków przez kurierów w tym również zwerbowanych przez siebie, odbierał od nich środki odurzające i substancje psychotropowych po wwiezieniu ich na teren kraju, po czym wprowadzał te narkotyki do obrotu, jak również osobiście przewiózł jedną partię narkotyków oraz niezwłocznie po tym wydawał je innym członkom grupy celem dalszej dystrybucji a także odbierał od nich pieniądze związane z tymi transakcjami

- to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk.

6. **M. L. (1)** o to, że :

XIII. w okresie od dnia 29 kwietnia 2013 r. do dnia 29 sierpnia 2013 r., działając w S. oraz innych miejscowościach województwa (...) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz na terytorium Republiki Federalnej Niemiec i Królestwa Niderlandów, wbrew przepisom ustawy, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kilkakrotnie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. D. (1) i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami w tym R. K. obywatelem Ukrainy działającym w różnych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Królestwa Niderlandów oraz Republiki Federalnej Niemiec oraz inną ustaloną osobą działającą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i Królestwa Niderlandów, uczestniczył w wewnątrzspółnotowych nabyciach z Królestwa Niderlandów do Rzeczypospolitej Polskiej do S. w województwie (...), znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany oraz kokainy a także znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci tabletek ekstazy w ten sposób, iż w dniu 29 kwietnia 2013 r. dokonał w S. przelewu kwoty 4 937,00 zł na rzecz R. K. stanowiącej częściową zapłatę za zakupione wcześniej na terenie Królestwa Niderlandów przez M. D. (1) środki odurzające w postaci marihuany w znacznej ich łącznej ilości co najmniej 2 000 gram o wartości 24 000 zł przy przyjęciu ceny za jeden kilogram tych narkotyków równej 12 000 zł to jest 3 000 Euro, które to środki odurzające po przewiezieniu ich przez nieustaloną osobę w bagażu podróжным, środkami transportu samochodowego z terytorium Królestwa Niderlandów przez terytorium Republiki Federalnej Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do S. w województwie (...) zostały tutaj następnie wprowadzone do obrotu, po czym w okresie 27 – 28 sierpień 2013 r. wspólnie i w porozumieniu z M. D. (1) zakupił od innej ustalonej osoby na terenie Królestwa Niderlandów znaczne ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci 732, 87 grama netto marihuany, 247, 24 grama netto kokainy oraz 873 sztuki tabletek ekstazy o masie netto 288, 83 grama o łącznej szacunkowej wartości 98 530 złotych, które to po przewiezieniu ich przez D. Z. (2) w bagażu podróжным środkami transportu samochodowego z terenu Królestwa Niderlandów na teren Rzeczypospolitej Polskiej do S., zostały jemu oraz M. D. (1) przez D. Z. (2) wydane w dniu 29 sierpnia 2013 r., po czym M. D. (1) i M. L. (1) zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy Straży Granicznej

– to jest o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

XIV. w okresie od dnia 29 kwietnia 2013 r. do dnia 29 sierpnia 2013 r. działając na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w S. i innych miejscowościach województwa (...), a nadto na terenie Królestwa Niderlandów oraz Republiki Federalnej Niemiec po uprzednim określeniu sposobu działania, komunikowania się oraz przestępczego rozliczania finansowego, w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej oraz maksymalizacji zysku, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było dokonywanie wewnątrzspółnotowych nabyć środków odurzających i substancji psychotropowych w różnych ich postaciach, w szczególności marihuany i amfetaminy, na terenie Królestwa Niderlandów i przewożeniu ich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej gdzie następowała ich dalsza hurtowa dystrybucja, w ten sposób, iż w ramach ustalonego podziału ról przestępczych dokonał płatności za zakupione

środki odurzające w postaci marihuany jak również uczestniczył w zakupie za granicą partii różnych narkotyków i odbiorze ich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

– to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk.

7. **D. Z. (2)** o to, że :

XV. w okresie od dnia 27 sierpnia 2013 r. do dnia 29 sierpnia 2013 r., działając w S. oraz innych miejscowościach województwa (...) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz na terytorium Republiki Federalnej Niemiec i Królestwa Niderlandów, wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, po wcześniejszym uzgodnieniu z M. D. (1) działającym w tym czasie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Królestwa Niderlandów oraz Republiki Federalnej Niemiec, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Królestwa Niderlandów do Rzeczypospolitej Polskiej do S. w województwie (...), znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci 732, 87 grama netto marihuany, 247, 24 grama netto kokainy oraz 873 sztuk tabletek ekstazy o masie netto 288, 83 grama, o łącznej szacunkowej wartości 98.530 złotych, w ten sposób, iż w dniu 28 sierpnia 2013 r. w E. na terytorium Królestwa Niderlandów odebrał od innej osoby torbę podróżną z zawartością w/w narkotyków które to następnie środkami transportu samochodowego przewiózł przez terytorium Republiki Federalnej Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do S. w województwie (...) gdzie w dniu 29 sierpnia 2013 r. w celu wprowadzenie tych narkotyków do obrotu wydał je M. D. (1) i M. L. (1)

– to jest o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

8. **Ł. K.** o to, że :

XVI. w okresie od nieustalonej daty między 13 maja 2013 r. a 27 lipca 2013 r. do dnia 29 sierpnia 2013 r. w S. i innych miejscowościach województwa (...), wbrew przepisom ustawy, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uczestniczył w obrocie i wprowadzał do obrotu, znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilość łącznej co najmniej 3 400 gram z czego 2 000 gram o łącznej wartości co najmniej 26 000 zł pozostałe zaś 1 400 gram o łącznej wartości co najmniej 16 800 zł liczonej według hurtowej ceny sprzedaży 12 000 zł stanowiących równowartość 3 000 Euro za jeden kilogram tych narkotyków a nadto łącznie co najmniej 3 600 gram nieustalonego rodzaju środków odurzających lub substancji psychotropowych o nieustalonej łącznie wartości, w ten sposób, iż przekazywane mu przez M. D. (1) a pochodzące od R. K. obywatela Ukrainy i innej ustalonej osoby w/w narkotyki przechowywał, porcjował i przekazywał następnie w różnych jednorazowych ilościach, odpłatnie innym osobom celem ich dalszej sprzedaży, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie sygn. VI K 90/08 z dnia 17 września 2008 r. za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk i w ciągu pięciu lat od odbycia, w okresie od 13 grudnia 2007 r. do 23 kwietnia 2008 r. i od 18 października 2010 r. do 8 czerwca 2012 r., orzeczonej za nie kary, dwóch lat pozbawienia wolności

- to jest o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

XVII. w okresie od nieustalonej daty między 13 maja 2013 r. a 27 lipca 2013 r. do dnia 29 sierpnia 2013 r. w S. i innych miejscowościach województwa (...) po uprzednim określeniu sposobu działania, komunikowania się oraz przestępczego rozliczania finansowego, w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej oraz maksymalizacji zysku, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było dokonywanie wewnątrzspółnotowych nabyć znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w różnych ich postaci w szczególności marihuany i amfetaminy na terenie Królestwa Niderlandów i przewożeniu ich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej gdzie następowała ich dalsza hurtowa dystrybucja, w ten sposób, iż w ramach ustalonego podziału ról przestępczych,

uczestniczył i wprowadzał do obrotu te środki odurzające i substancje psychotropowe, odbierając je od innej osoby, przechowując i dzieląc na mniejsze porcje a następnie odpłatnie przekazując celem dalszej sprzedaży innym osobom

- to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 6 października 2017 r. sygn. akt II K 244/14 Sąd Okręgowy w Zielonej Górze

1. Oskarżonego **R. K.** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 60§3 kk i §6 pkt 2 kk wymierzył mu karę 1 (jeden) roku i 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,
2. Oskarżonego **R. K.** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 kk i art. 12 kk i w zw. z art.65§1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 65§1 kk wymierzył mu karę 2 (dwa) lat i 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 400 (czterysta) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,
3. Oskarżonego **R. K.** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 258§1 kk i za to na podstawie art. 258§1 kk wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności,
4. Na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk w zw. z art. 4§1 kk wymierzył oskarżonemu **R. K.** karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwa) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 85 kk i art. 86§2 kk w zw. z art. 4§1 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny w wymiarze 450 (czterysta pięćdziesiąt) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,
5. Na podstawie art. 60§ 4 i 5 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **R. K.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 6 (sześć) lat próby,
6. Na podstawie art. 73§1 kk i art. 60§5 kk oddał oskarżonego **R. K.** w okresie próby pod dozór kuratora,
7. Na podstawie art. 45§1 kk orzekł od oskarżonego **R. K.** na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt I części wstępnej wyroku kwocie 600 (sześćset) złotych,
8. Na podstawie art. 45§1 kk orzekł od oskarżonego **R. K.** na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt II części wstępnej wyroku kwocie 56734 (pięćdziesiąt sześć tysięcy siedemset trzydzieści cztery) złotych,
9. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego **R. K.** na rzecz (...) w N. nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w kwocie 7000 złotych,
10. Oskarżonego **A. W. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65§1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 kk i art. 65§1 kk wymierzył mu karę 5 (pięć) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 400 (czterysta) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

11. Oskarżonego **A. W. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 258§1 kk i za to na podstawie art. 258§1 kk wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności,
12. Oskarżonego **A. W. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 275§1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 275§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu karę 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności,
13. Na podstawie art. 45§1 kk orzekł od oskarżonego **A. W. (1)** na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku w kwocie 334 200 (trzysta trzydzieści cztery tysiące dwieście) złotych,
14. Na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk w zw. z art. 4§1 kk wymierzył oskarżonemu **A. W. (1)** karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 5 (pięć) lat pozbawienia wolności,
15. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego **A. W. (1)** na rzecz (...) w N. nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w kwocie 10000 złotych,
16. Na podstawie art. 63§1 kk zaliczył oskarżonemu **A. W. (1)** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. od dnia 05.06.2014 roku do 11.08.2015 roku,
17. Oskarżonego **R. W.** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65§1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk wymierzył mu karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności, oraz karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,
18. Oskarżonego **R. W.** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 258§1 kk i za to na podstawie art. 258§1 kk wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
19. Na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk w zw. z art. 4§1 kk wymierzył oskarżonemu **R. W.** karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzy) lat pozbawienia wolności,
20. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego **R. W.** na rzecz (...) w N. nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w kwocie 4000 złotych,
21. Oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65§1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk wymierzył mu karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na 40 (czterdzieści) złotych
22. Oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 258§1 kk i za to na podstawie art. 258§1 kk wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
23. Na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk w zw. z art. 4§1 kk wymierzył oskarżonemu **K. K. (1)** karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzy) lat pozbawienia wolności,
24. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego **K. K. (1)** na rzecz (...) w N. nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w kwocie 4000 złotych,

25. Oskarżonego **M. D. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 i art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 kk i art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 kk i art. 65§1 kk wymierzył mu karę 4 (cztery) lat pozbawienia wolności, i karę grzywny w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

26. Oskarżonego **M. D. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie XII części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 258§1 kk i za to na podstawie art. 258§1 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności,

27. Na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk w zw. z art. 4§1 kk wymierzył oskarżonemu **M. D. (1)** karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 4 (cztery) lat pozbawienia wolności,

28. Na podstawie art. 45§1 kk orzekł od oskarżonego **M. D. (1)** na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt XI części wstępnej wyroku w kwocie 144000 (sto czterdzieści cztery tysiące) złotych,

29. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego **M. D. (1)** na rzecz (...) w N. nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w kwocie 8000 złotych,

30. Na podstawie art. 63§1 kk zaliczył oskarżonemu M. D. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. od dnia 29.08.2013 roku do 11.08.2015 roku,

31. Oskarżonego **M. L. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 kk i art. 12 kk i w zw. z art. 65§1 kk za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 kk i art. 65§1 kk wymierzył mu karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności, i karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

32. Oskarżonego **M. L. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 258§1 kk ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 258§1 kk wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

33. Na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk w zw. z art. 4§1 kk wymierzył oskarżonemu **M. L. (1)** karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzy) lat pozbawienia wolności ,

34. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego **M. L. (1)** na rzecz (...) w N. nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w kwocie 4000 złotych,

35. Oskarżonego **D. Z. (2)** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 kk przy zastosowaniu art. 60 § 2 kk i art. 60 § 6 pkt 2 kk wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na 40 (czterdzieści) złotych

36. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego **D. Z. (2)** na rzecz (...) w N. nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w kwocie 1000 złotych,

37. Oskarżonego **L. K.** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie XVI części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. art. 12 kk i

art. 65§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk i art. 64§1 kk wymierzył mu karę 3 (trzy) lat i 2 (dwa) miesięcy pozbawienia wolności, oraz karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

38. Oskarżonego **L. K.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XVII części wstępnej wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 258§1 kk i za to na podstawie art. 258§1 kk wymierzył mu karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności,

39. Na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk w zw. z art. 4§1 kk wymierzył oskarżonemu **L. K.** karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzy) lat i 4 (cztery) miesięcy pozbawienia wolności,

40. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego **L. K.** na rzecz (...) w N. nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w kwocie 4000 złotych,

41. Na podstawie art. 45§1 kk orzekł od oskarżonego **L. K.** na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt XVI części wstępnej wyroku w kwocie 42 800 (czterdzieści dwa tysiące osiemset) złotych,

42. Na podstawie art. 63§1 kk zaliczył oskarżonemu **L. K.** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. od dnia 05.06.2014 roku do 11.08.2015 roku,

43. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983 r. z późn. zm.) zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty.

Od ww. wyroku apelacje wnieśli obrońcy oskarżonych **A. W. (1)** i **L. K.** oraz **M. L. (1)**.

Obrońca oskarżonych **A. W. (1)** i **L. K.** zaskarżyła powyższy wyrok w całości na korzyść wskazanych oskarżonych, zarzucając:

I. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.

- art. 366 §1 k.p.k. mającą bezpośredni wpływ na treść orzeczenia polegającą na zaniechaniu wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy to jest weryfikacji w o możliwe do przeprowadzenia dowody dotyczące oceny prawno- karnej zachowania **A. W. (1)** i **L. K.** wyrażające się w skrótowym przeprowadzeniu postępowania dowodowego pomimo wyraźnie wskazywanych wątpliwości do udziału oskarżonych zarówno narkotykowym procederze **R. K.** jak w zarejestrowanych rozmowach,
- art. 2§ 2, 4, 5 § 2, 7 i 424 k.p.k. na skutek naruszenia w ten sposób zasady obiektywizmu, domniemania niewinności, in „dubio pro reo” i swobodnej oceny dowodów na skutek jednostronnego, nieobiektywnego, zbyt uproszczonego sposobu, przeprowadzenia dowodów, przyjętą dowolną metodę oceny materiału dowodowego w zakresie poczynienia ustaleń, z równoczesnym pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych, co potwierdza uzasadnienie zaskarżone; wyroku, które nie zawiera przekonywającego wskazania podstaw racjonalne przyjęcia takich ustaleń faktycznych, a zatem nie spełnia ono swej podstawowej funkcji wynikającej z treści przepisu art. 424 § 1 i 2 k.p.k.,
- art. 410 i 424 § 1 i 2 k.k. co do czynu VI zarzucanego **A. W. (1)** na skutek zaniechania w uzasadnieniu wyroku poczynienia jakiegokolwiek oceny dowodów zakresie tego czynu i uniemożliwienia w ten sposób przesłedzenia procesu rozumowania i w konsekwencji kontroli instancyjnej, wobec którego to braku uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełnia swej podstawowej funkcji wynikającej treści wskazanego przepisu i wymyka się spod jakiegokolwiek kontroli,

- 174, 410 i 424 k.p.k. na skutek subiektywnej oceny materiału dowodowego, wyjaśnień oskarżonych A. W. (2), Ł. K. oraz współoskarżonych M. D. (1), R. W., K. K. (1) i M. L. (1), zaprzeczających swemu udziałowi w inkryminowanych czynach braku w tym zakresie obiektywnych dowodów a także uznanie analizy z kontroli operacyjnych Straży Granicznej za materiał dowodowy, co łącznie skutkowało uznaniem sprawstwa i winy A. W. (2), Ł. K. w zakresie wszystkich zarzucanych im czynów,

ponadto:

- dowolną i sprzeczną z zasadami logiki ocenę zeznań współoskarżonego R. K. poprzez bezpodstawne uznanie jego wyjaśnień za miarodajny materiał dowodowy pomimo jasnego wskazania jego procesowego interesu w tworzeniu określonej linii obrony i oparcie ustaleń w zakresie winy pozostałych oskarżonych, w tym A. W. (1) i Ł. K. tylko na jego słowach bez wszechstronnej weryfikacji ich twierdzeń, w tym zakresie odtworzenia podsłuchów rozmów telefonicznych celem ich prawidłowej weryfikacji zarówno co do rozmawiających osób, jak i faktycznych treści tych rozmów, przy jednoczesnym nie odtworzeniu dotyczących ich nagrań na rozprawie zwłaszcza w sytuacji, gdy A. W. (1) Ł. K. zaprzeczali, aby brali udział w takich rozmowach, wskazując przy dodatkowo na rozbieżności stenogramów i nagrań,
- art. 143 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 237 k.p.k. w sytuacji, gdy nieodzownym było odtworzenie oskarżonym treści nagranych rozmów telefonicznych celem ustosunkowania się do nich i weryfikacji w tym w zakresie prawidłowości dokonanych transkrypcji zwłaszcza, iż na tych dowodach swój wyrok w znacznym stopniu oparł Sąd I instancji,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, co miało wpływ na treść wydanego wyroku, przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, oskarżeni A. W. (1) i Ł. K. dokonali przypisanych im wyroku czynów, zarówno w zakresie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej jak udziału w obrocie narkotykami mimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z wyjaśnień oskarżonych oraz braku w zgromadzonym w sprawie materiał dowodowym obiektywnych uzasadniających to dowodów, podczas, gdy prawidłowa ocena winna prowadzić do odmiennych wniosków niż te, które przyjął Sąd I instancji,

III. rażąco niewspółmierność wymierzonym oskarżonym kary zarówno częściowych jak łącznej, na skutek poczynienia ustaleń przedmiotowych w oderwaniu od okoliczności ściśle wiążących się z oskarżonymi tj. ich sytuacji osobistych rodzinnych i przypisania nadmiernego znaczenia okolicznościom nie mającym oparcia w materiale dowodowym sprawy, a nadto błędne wyliczenie kwoty przepadku korzyści uzyskanej korzyści z przestępstwa i nie wyjaśnienie na podstawie jakiego wyliczenia kwota ta powstała.

Stawiając powyższe zarzuty, apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od dokonania zarzucanych im czynów, a z ostrożności procesowej o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

W apelacji z dnia 24 września 2018 r., będącą apelacją do uzupełnionego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, obrońca oskarżonych **A. W. (1) i Ł. K.** zarzuciła:

I. mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych podstawę orzeczenia, polegający na wyrażeniu błędnego poglądu, iż zebrany sprawie materiał dowodowy uzasadnia przyjęcie, że A. W. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu przywłaszczenia, a następnie ukrywania dokumentów stwierdzających tożsamość innej osoby, pomimo, że prawidłowa ocena zeznań pokrzywdzonego B. G., wyjaśnień oskarżonego A. W. (1) winna prowadzić do wniosku przeciwnego i w konsekwencji uniewinnienia go tego zarzutu,

II. rażąco niewspółmierność wymierzonego oskarżonym środka karnego w postaci obowiązku zwrotu korzyści uzyskanych korzyści uzyskanych z przestępstwa, na skutek niewyjaśnienia zasad wyliczeń zwłaszcza w zestawieniu z podrzędna oskarżonych w inkryminowanym procederze, a także nie odniesienie się do sytuacji majątkowej, co tym

bardziej stoi w sprzeczności z ustaleniem korzyści jakie mieliby z tego proceduru zwłaszcza w tak krótkim czasie osiągnąć.

Stawiając powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie A. W. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt VI aktu oskarżenia, a w pozostałym zakresie o uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych M. D. (1) (przy czym ten oskarżony zmarł i wobec niego wyrok uchylono i umorzono postępowanie na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 13 czerwca 2018 r., w sprawie o sygn. akt II AKa 102/18, po wcześniejszym wyłączeniu jego sprawy do odrębnego postępowania) i **M. L. (1)** zaskarżyła powyższy wyrok w całości na korzyść wskazanych oskarżonych, zarzucając:

I. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.

- art. 2§ 2, 4, 5 § 2, 7, 410 i 424 k.p.k. art.366 §1 k.p.k. mającą bezpośredni wpływ na treść orzeczenia polegającą na zaniechaniu wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy to jest weryfikacji w o możliwe do przeprowadzenia dowody dotyczące oceny prawno- karnej zachowania M. D. (1) i M. L. (1) wyrażające się w skrótowym przeprowadzeniu postępowania dowodowego po: wyraźnie wskazywanych wątpliwości do udziału oskarżonych zarówno narkotykowym procedurze R. K. jak w zarejestrowanych rozmowach, subiektywną ocenę materiału dowodowego, na skutek uznania za niewiarygodnych wyjaśnień oskarżonych M. D. (1) i M. L. (1) oraz współoskarżonych A. W. (1), R. W., K. K. (1) i Ł. K. przy braku w tym zakresie obiektywnych dowodów, a także uznanie analiz kontroli operacyjnych Straży Granicznej za pełnoprawny materiał dowodowy i naruszenia w ten sposób zasady obiektywizmu, domniemania niewinności, in „dubio pro reo”, co potwierdza uzasadnienie zaskarżonego wyroku, które nie zawiera przekonywającego wskazania podstaw racjonalnego przyjęcia takich ustaleń faktycznych, a zatem nie spełnia ono swej podstawowej funkcji wynikającej z treści przepisu art. 424 § 1 i 2 k.p.k.

ponadto:

- art. 143 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 237 k.p.k. na skutek dowolnej i sprzecznej zasadami logiki oceny zeznań współoskarżonego R. K. poprzez bezpodstawne uznanie jego wyjaśnień za miarodajny materiał dowodowy pomimo jasnego wskazania jego procesowego interesu w tworzeniu określonej linii obrony oparcie ustaleń w zakresie winy oskarżonych M. D. (1) i M. L. (1) tylko na jego słowach bez wszechstronnej weryfikacji jego twierdzeń bez odtworzenia na rozprawie zarejestrowanych nagrań z podsłuchów rozmów telefonicznych, zwłaszcza w sytuacji, gdy oskarżeni zaprzeczali ,aby brali udział takich rozmowach, wskazując przy tym dodatkowo na rozbieżności stenogramów nagrań, co wymagało odtworzenia na rozprawie treści nagranych rozmów telefonicznych celem ustosunkowania się do nich i weryfikacji w tym w zakresie prawidłowości dokonanych transkrypcji zwłaszcza, iż na tych dowodach s wyrok w znacznym stopniu oparł Sąd I instancji,

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, co miało wpływ na treść wydanego wyroku, przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, oskarżeni M. D. (1) i M. L. (1) dokonali przypisanych im wyroku czynów , zarówno w zakresie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej jak udziału w obrocie narkotykami mimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z wyjaśnień oskarżonych oraz braku w zgromadzonym w sprawie materiał dowodowym obiektywnych uzasadniających to dowodów , podczas, gdy prawidłowa ocena winna prowadzić do odmiennych wniosków niż te, które przyjął Sąd I instancji,

IV. rażąco niewspółmierność wymierzonym oskarżonym kary zarówno częściowych jak łącznej, na skutek poczynienia ustaleń przedmiotowych w oderwaniu od okoliczności ściśle wiążących się z oskarżonymi tj. ich sytuacji osobistych rodzinnych i przypisania nadmiernego znaczenia okolicznościom nie mającym oparcia w materiale dowodowym sprawy, a nadto wobec M. D. (2) błędne wyliczenie kwotę przepadku korzyści uzyskanej korzyści z przestępstwa i nie wyjaśnienie na podstawie jakiego wyliczenia kwota ta powstała.

Stawiając powyższe zarzuty, apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od dokonania zarzucanych im czynów, a z ostrożności procesowej o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Odnosząc się do poszczególnych apelacji, należy wskazać, że zarzutu zawarte w apelacji oskarżyciela publicznego w znaczącej części są zasadne, co musiało doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonych R. K., R. W., K. K. (1), M. L. (2). Natomiast apelacje obrońców oskarżonych nie zawierały w sobie takich argumentów, które mogłyby prowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku- zwłaszcza poprzez uniewinnienie oskarżonych lub prowadzić do zmiany, a dokładnie, złagodzenia zastosowanej represji karnej.

W pierwszej kolejności, należy odnieść się do zarzutów zawartych w apelacjach obrońców oskarżonych dotyczących oceny materiałów dowodowych, obciążających oskarżonych, które w zasadniczym zakresie dotyczą oceny wyjaśnień oskarżonej R. K. i oskarżonego D. Z. (2) oraz materiałów uzyskanych, przez Straż Graniczną, w toku przeprowadzonych czynności operacyjno- rozpoznawczych w trybie a w oparciu o przepisy ustawy z 12 października 1990 r. o Straży Granicznej- art. 9e ust. 1 pkt 4.

W praktyce, wczytując się w treść tych apelacji, zarzuty te łączą się w sposób logiczny oraz merytoryczny z zarzutami naruszenia przepisów o charakterze procesowym, których ewentualne zaistnienie miało prowadzić w linii prostej do błędów w ustaleniach faktycznych, poczynionych przez Sąd I instancji, w których wskazano i opisano udział poszczególnych oskarżonych w zarzucanych im czynach. Błąd w ustaleniach faktycznych, jako substrat nieprawidłowej metodyki pracy sądu, musi być zawsze poprzedzony naruszeniem błędów przepisów o charakterze proceduralnym. Konkretnie, obrońcy zarzucili naruszenie licznych przepisów procesowych: art. art. 2§2 k.p.k. 4, art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k., art. 366 k.p.k. W praktyce ewentualne naruszenie art. 2§2 k.p.k., art. 4, art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. sprowadzają się zwłaszcza do kwestionowania dokonanej oceny materiału dowodowego pochodzącego od oskarżonego R. K. osadzają się do postulowania dokonania innej oceny relacji pochodzących od niego, doszukując się w tym naruszenia zwłaszcza art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. Trzeba zauważyć i skonstatować, że „nie stanowi naruszenia art. 410 k.p.k. dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych” (vide: postanowienie Sądu Najwyższego [dalej- SN] z 21 marca 2017 r., KK 71/17, LEX nr 2255323). Już z wyjaśnień złożonych przez tego oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego, wynika udział oskarżonego A. W. (1), oskarżonego K. K. (2), oskarżonego K. K. (1), jak i M. D. (1) oraz S. F.. Jakie czynności wykonywały te poszczególne osoby, relacjonuje właśnie oskarżony R. K., który wskazuje, co konkretnie w/w przedsiębiorali. Czynności te, mające generalnie rozbudowany i złożony charakter, musiały w efekcie, w sposób jednoznaczny i nie pozostawiający wątpliwości uświadamiać tym osobom, że biorą udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, której przedmiotem działalności, jest hurtowe sprowadzanie różnorodnych narkotyków z Holandii na teren Polski, które są następnie na jej terenie dalej dystrybuowane, a zasadniczym i oczywistym celem było uzyskiwanie z tego złożonego procederu nielegalnych zysków finansowych, które były środkiem do powtarzania powyższego mechanizmu, a udział tych osób, w tym sposobie podjętych działań, umożliwiał realizację wyznaczonych powtarzających się celów. Tak więc, przedmiotem działalności był obrót narkotykami, ich uprzednie pozyskiwanie, zorganizowanie kanałów przerzutowych, wraz z ich przewożeniem na teren Polski, następnie w miejsca docelowe na jej terenie, zorganizowanie ich dystrybucji, zasadniczo na poziomie hurtowego obrotu, poprzez dotarcie do dalszych dystrybutorów, finalnie uzyskanie (czerpanie) zysków z ich dystrybucji, następnie zaaranżowanie tych zysków w dalszą działalność o tożsamym modelu, wykorzystując utrwalone metody działania oraz podział ról, przy użyciu analogicznych lub jednorakich środków. „Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego w tej mierze poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach

faktycznych” (sygn. akt II KR 355/75, opubl. OSNGP 9/75, poz. 84, s. 12). Ponadto zwrócić uwagę należy na wyrażony tak w judykaturze, jak i w doktrynie pogląd, zgodnie z którym „ustalenia faktyczne dokonane przez sąd meriti mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana dopiero wtedy, gdy w procedurze dochodzenia do nich sąd orzekający uchybił dyrektywom z art. 7 k.p.k., to jest pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnątrznie sprzeczne, bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno– odwoławczej” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt II AKa 159/13). Jak wyżej wskazano, Sąd odwoławczy nie dopatrył się w niniejszej sprawie uchybienia wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasadzie swobodnej oceny dowodów, uznając, iż rozważania Sądu meriti są prawidłowe i zgodne z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, a co za tym idzie, nie stwierdzono również popełnienia przez Sąd I instancji błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia. Argumenty skarżących obrońców podniesione w apelacjach nie odnosiły się do okoliczności pominiętych lub niedostrzeżonych przez Sąd Okręgowy, a jedynie sprowadzały się do polemiki z ustaleniami tego Sądu i dokonaną przez niego analizą i oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. O popełnieniu błędu przy ustalaniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji nie może być zatem mowy.

Zarzuty obrazy art. 4 k.p.k., zawarte w zasadzie we wszystkich apelacjach obrońców oskarżonych, należy uznać za chybione. Przepis art. 4 k.p.k. statuuje zasadę obiektywizmu, zgodnie z którą organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Jednakże zgodnie z jednolitym stanowiskiem prezentowanym tak w doktrynie, jak i orzecznictwie, wspomniana zasada obiektywizmu w swej istocie „nie sprowadza się do obowiązku interpretowania zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego jedynie na korzyść oskarżonego, a polegać ma na obiektywnym, bezstronnym stosunku organu prowadzącego postępowanie do wszystkich stron procesowych oraz sprowadzać się ma do dokonania sprawiedliwej i nieuprzedzonej analizy i oceny zgromadzonych dowodów” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego [dalej- SA] w Lublinie z dnia 20 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa 98/12, opubl. LEX nr 1216340). Fakt, iż dokonana przez sąd orzekający w sprawie ocena dowodów jest sprzeczna z ich subiektywną oceną dokonaną przez strony postępowania (zwłaszcza oskarżonych i ich obrońców) nie może być wyznacznikiem naruszenia przez ten sąd zasady obiektywizmu. O naruszeniu omawianej zasady może być mowa jedynie w przypadku niezachowania przez sąd obiektywizmu i dokonania oceny materiału dowodowego w sposób stronniczy, tendencyjny, biorący pod uwagę okoliczności przemawiające tylko lub w znacznej mierze na korzyść lub niekorzyść oskarżonego przy jednoczesnym nie dostrzeżeniu i pominięciu okoliczności przeciwnych. O takim procedowaniu Sądu I instancji w niniejszej sprawie nie może być mowy. Sąd meriti dokonał bowiem sprawiedliwego osądu wszystkich występujących w sprawie przesłanek, rozważając materiał dowodowy w sposób uwzględniający okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, o czym świadczy m.in. fakt, iż w przypadku wątpliwości co do ilości przemytów narkotyków i ich ilości, będących przedmiotem podjętych przez grupę działań, Sąd meriti przyjął ilości najniższe z podawanych, a więc najkorzystniejsze dla oskarżonych, zachowując tym samym bezstronność i orzekając zgodnie z naczelnymi zasadami postępowania.

W części apelacji obrońców oskarżonych pojawiły się zarzuty naruszenia art. 5§2 k.p.k. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5§2 k.p.k. trzeba wskazać, że „naruszenie reguły z art. 5§2 k.p.k. ma miejsce jedynie wówczas, gdy sąd orzekający poweźmie wątpliwości co do istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności i nie mogąc wątpliwości tych usunąć, rozstrzyga je na niekorzyść oskarżonego” (wyrok SA w Lublinie z 7 maja 2013 r., II AKa 58/13, LEX nr 1316234), przy czym lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wskazuje aby Sąd I instancji powziął takie wątpliwości, a mimo tego, rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonych, tym bardziej, że adresatem tego przepisu nie są strony lecz właśnie każdy sąd meriti. Warunkiem prawidłowego sformułowania zarzutu obrazy art. 5§2 k.p.k. jest powzięcie przez organ procesowy rzeczywistych wątpliwości, których przy prawidłowej ocenie materiału dowodowego nie udało się usunąć, a mimo to rozstrzygnięto te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Czynienie zastrzeżeń co do sposobu oceny dowodów- dokonanej przez Sąd I instancji- niekorzystnej dla oskarżonych- zwłaszcza w zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień skruszonego przestępcy oraz materiału dowodowego potwierdzającego jego wiarygodność

(chodzi o materiał uzyskany w toku kontroli operacyjnych, dowody zabezpieczone w sprawie, wyjaśnienia D. Z. (2), wyjaśnienia S. F., oczywiście w części wiarygodnej dla Sądu), a więc zasadniczego materiału dowodowego dotyczącego bezpośredniego udziału oskarżonych w dokonaniu poszczególnych zarzucanych im przestępstw, bez uwzględnienia całego materiału dowodowego obciążającego oskarżonych, co czynią apelujący, jest po prostu nieprzekonywujące, a wręcz procesowo niedopuszczalne, bowiem prowadzi to mogłoby do poczynienia niewłaściwych ustaleń faktycznych i wypaczałoby proces subsumcji, co finalnie miałyby wpływ na ewentualną represję karną- co do jej kierunku jak i zakresu. Mając na względzie jednocześnie ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, obciążającego oskarżonych, dokonaną przez Sąd I instancji, trudno ocenę dowodu z wyjaśnień tego oskarżonego oraz tych innych dowodów, potwierdzających jego wiarygodność, kwalifikować jako naruszenie powinności wynikających z brzmienia art. 5§2 k.p.k.

Z kolei, „obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio

i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco

i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku” (vide: wyrok SA w Lublinie z 5 czerwca 2014 r., II AKA 113/14, LEX nr 1488651). Łączy się to do supozycji zawartych w części apelacji (chodzi o apelacje obrońców oskarżonych: A. W. (1), Ł. K., ale w praktyce także o apelację obrońcy oskarżonego M. L. (1)), w których wskazano, że R. K. miał interes aby wbrew obiektywnym faktom obciążyć inne osoby, w celu co najmniej minimalizowania intensywności odpowiedzialności karnej. W praktyce, apelujący- bezzasadnie- sugerują, że z uwagi na podjęcie przez niego współpracy z organami ścigania, później wymiarem sprawiedliwości, w realiach sprawy, oczekiwana swoista „nagroda”, wynikająca z art. 60§3 k.k., w postaci mniej dotkliwej represji karnej, była impulsem do zajęcia takiego a nie innego stanowiska, niekorzystnego dla oskarżonych. Przenosząc te uwagi na grunt realiów sprawy, trudno przyjąć, że R. K., miał naturalny interes w tym aby- wbrew faktom- bezpodstawnie pomawiać oskarżonych o udział w przestępstwach. Na czym miałby polegać ów interes tej osoby, skoro w swoich relacjach nie wykluczył swojego udziału w zarzucanych przestępstwach. Wręcz wskazał na swój de facto bardzo rozbudowany udział, który był wszechstronny oraz długotrwały. Jak sięgnie się do jego wyjaśnień, to wyłania się obraz jego działalności, który nie miał charakteru marginalnego i okazjonalnego. Jeszcze raz należy podkreślić, z uwagi na ważkość tych dowodów, że jego udział był o tyle istotny, że bez niego oskarżeni mieliby co najmniej realne kłopoty, być może do pokonania, ale rozciągające w czasie skuteczną realizację wyznaczonych celów. To oskarżony R. K. znał realia holenderskie, miał dostęp do miejscowych dostawców narkotyków, znał język holenderski. Tym samym, należy uznać, że on początkował działalność poszczególnych cykli przemytniczych, skorelowanych z popytem na narkotyki. Odnośnie przemytów narkotyków oskarżeni, z poziomu decyzyjnego dla zorganizowanej grupy przestępczej, mogliby nie dotrzeć do zwywcy narkotyków, następnie mogli nie znaleźć ludzi i ich zwerbować jako kurierów, którzy z racji specyfiki czynności kurierskich, z reguły w pierwszej kolejności ryzykują ujęciem i poniesieniem konsekwencji prawnych, co tak się stało choćby w stosunku do R. W., S. F., S. H., J. S. i Ł. P.. Z kolei, w odniesieniu do dalszej dystrybucji, tak uzyskanych narkotyków, również należało zaangażować zdeterminowane osoby, gotowe podjąć ryzyko ujawnienia przez organy ścigania. Można odnieść wrażenie, że apelujący, kwestionując wiarygodność materiału pochodzącego od wspomnianego oskarżonego, który współpracował z organami ścigania, i modelowo chcieliby, żeby przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej odbywała się na poziomie sformalizowanym i zmaterializowanym, tak aby wręcz istniała dokumentacja potwierdzająca taki udział, przedmiot i cel jej działania, w efekcie określająca oraz definiująca metody lub środki niezbędne do realizacji wyznaczonych zamierzeń. Oczywiście, z reguły niejawni charakter działalności, takiej zorganizowanej grupy przestępczej, pozostającej poza oficjalnym obiegiem oraz jakąkolwiek kontrolą organów władzy publicznej, intencjonalnie wymusza dążenie do kamuflażu jej działalności, w konsekwencji realnie ogranicza możliwości i sposobności dotarcia do wiedzy na temat przedmiotu, wyznaczonych celów, jak i składu podmiotowego grupy, aby gwarantować jej trwałość i skuteczność działań oraz przede wszystkim bezkarność. Oczekiwanie uzyskania takich dowodów jest absurdalne i życiowo nieosiągalne oraz zmierza do bezpodstawnej dyskredytacji dowodów, którymi dysponuje sąd w toku procesu, a dającymi

obiektywne podstawy do ujawnienia działalności i lokalizacji takiej grupy, personalizacji jej składu, zdefiniowania oraz ustalenia metod, ustalenia środków, którymi posługuje się grupa o takich znamionach, włącznie z eksploracją wyznaczonych celów. Specyfiką spraw, w których przedmiotem jest właśnie działalność zorganizowanych grup przestępczych, jest często ubogość materiału dowodowego, odnoszącego się do nich, co nie znaczy, że nie pozwala to na poczynienie miarodajnych ustaleń faktycznych, poprzedzonych postępowaniem dowodowym, przeprowadzonym zgodnie z kanonami procesowymi. „Odmówienie wiary niektórym wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonych, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny dowodów, które dotyczą określonych faktów, w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i w związku z tym, nie może być uznana za przejaw złamania zasady obiektywizmu, o jakiej mowa w art. 4 k.p.k.” (vide: postanowienie- SN z 9 sierpnia 2017 r., II KK 206/17, LEX 2347774), nawet jeżeli dzieje się to w sposób nie do końca precyzyjny, ale wymuszony realiami danej sprawy. Skoro Sąd I instancji, poczynił ustalenia faktyczne określonej treści, w zakresie czynów, których przypisanie poszczególnym oskarżonym okazało się zasadne, po rozpoznaniu apelacji ich obrońców, prowadzi to do wniosku, że Sąd I instancji słusznie dał wiarę relacjom oskarżonego R. K., które determinowały właśnie takie a nie inne ustalenia faktyczne, co następnie przekonywująco wykazał. Tym samym Sąd I instancji nie dał wiary tym fragmentom jego relacji, które przedstawiały szczegóły przebiegu poszczególnych zdarzeń nieco odmiennie. Znamienne jest, że w tych relacjach w/w, co do zasady, nie popadał w wersje, które absolutnie wykluczały się. W takiej sytuacji, z jednej strony mielibyśmy materiał obciążający daną osobę, a z drugiej strony mielibyśmy materiał odmienny. Odwołując się do realiów sprawy, wspólnym mianownikiem supozycji przedstawionych przez wspomnianą osobę jest to, że osoby, o których mówi, które występują w przedmiotowej sprawie w charakterze oskarżonych, ukazane są jako osoby, które brały udział w szeroko pojętym obrocie narkotykami, co prawda udział poszczególnych uczestników tego obrotu był zrelatywizowany pod względem intensywności, charakteru podejmowanych działań, rozłożenia w czasie, co właśnie przedstawia oskarżony R. K.. Te informacje, z jednej strony, są w tym zakresie jasne i konsekwentne, a z drugiej strony są punktowo uwiarygadniane innymi licznymi dowodami, co ma przełożenie na przesądzenie wiarygodności tego „skruszonego” przestępcy. Prawidłowo Sąd I instancji wykazał przesłanki determinujące ocenę zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odnoszącą się do tego materiału dowodowego. Odmiennie oceny, podnoszone przez apelujących, są gołosłowne i zmierzają do niezasadnego forsowania wniosków mających stać w opozycji do treści relacji przekazanych przez kolaborującego „skruszonego gangstera”. Co do kwestii ustaleń faktycznych, odnoszących się do funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej, mogących być wypadkową mocy dowodowej jednostkowego dowodu, należy wskazać, że „nie istnieje żadna reguła dowodowa, która uzasadniałaby pogląd, że zeznania jedyne świadka (wyjaśnienia jednego z oskarżonych) są niewystarczającą podstawą skazania i to bez względu na to, jaką świadek (oskarżony) zajmuje funkcję, pozycję w życiu społecznym bądź czy korzysta z jakichś szczególnych uprawnień procesowych (jak świadek koronny, tzw. mały świadek koronny czy świadek incognito). Tego rodzaju "jedyne" dowód nie może stać w sprzeczności z innymi dowodami, które nie mają wprawdzie decydującego znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej, stanowią jednak podstawę do dokonania lub weryfikacji ustaleń faktycznych odnoszących się do określonych fragmentów zdarzenia (vide: wyrok SA we Wrocławiu z 20 października 2015 r., II AKa 250/15, LEX nr 1950398). Przenosząc to orzeczenie na grunt przedmiotowej sprawy, nawet ewentualna ubogość materiału dowodowego, nie wyklucza poczynienia określonych ustaleń faktycznych. Jeszcze raz godne i konieczne jest podkreślenia, że to postawa oskarżonego R. K. przyczyniła się w bardzo poważnym stopniu oraz finalnie doprowadziła do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej wiele osób i to za poważne przestępstwa. To „rozszerzenie przestępczej solidarności”, jest nie tylko dopuszczalnym narzędziem do uzyskania materiału dowodowego, pozwalającego na poczynienie określonych ustaleń faktycznych, ale także jest wręcz pożądanym środkiem do realizacji ochrony dobra wymiaru sprawiedliwości, zmierzającej do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej osób, którym, jak wykazał proces, słusznie postawiono określone zarzuty. Wymaga podkreślenia, że analiza całości zdarzeń [przestępstw] przypisanych poszczególnym oskarżonym, wynikających z obciążającego materiału dowodowego, kreuje obraz sposobu działania zorganizowanej grupy przestępczej, skład personalny, rolę i zadania wykonywane przez poszczególnych jej członków, co było determinowane przez wyznaczone cele oraz metody i środki

ich realizacji. Obiektywnie, ma się wrażenie, że udział oskarżonego R. K. był o tyle istotny, że bez niego oskarżeni mieliby, co najmniej, realne kłopoty, być może do pokonania, ale rozciągające w czasie, sposobności przeprowadzenia podjętych przestępczych działań, w rezultacie wysoce ograniczałoby to możliwości czerpania zysków z uczestniczenia w szeroko pojętym obrocie narkotykami. Jego postawa, przyjęta w toku całego postępowania karnego, nastawiona na daleko posuniętą współpracę z organami ścigania rzeczywiście w jego intencji zmierzała do osiągnięcia partykularnego celu w postaci ograniczenia potencjalnej represji karnej, co jednak nie znaczy, że automatycznie miał on interes w obciążaniu innych osób i to wbrew prawdzie. Takie założenie jest bezpodstawne, wysoce abstrakcyjne i pozwalające niezasadnie z góry przyjąć, że osoby współpracujące z organami ścigania (następnie z wymiarem sprawiedliwości) mogą obciążyć każdą osobę, z którą zetknęła się na swojej linii życiowej i to na różnych płaszczyznach ludzkiego funkcjonowania. Nie można zapominać, że ten skruszony przestępca, decydując się na współpracę z organami ścigania, miał pełną świadomość ryzyka, albowiem naraża się na zemstę dawnych kompanów. Decyzja o podjęciu współpracy z organami ścigania nie jest łatwa. Obawy tego oskarżonego są jednoznaczne i wskazują, że zemsta „świata przestępczego” nie jest pojęciem abstrakcyjnym. O tym świadczą jego wyjaśnienia złożone 9 lipca (...). (k. 2122-2124), kiedy podał, że boi się o rodzinę, jak i o siebie. Z jednej strony, gdyby ten przestępca kłamał, narażałby się na brak taryfy ulgowej we własnej sprawie, a z drugiej strony, i tak nie miałby szans na odbudowanie dawnych więzi z członkami zorganizowanej grupy przestępczej, których zadenuncjował. Dowód z pomówienia może być dowodem winy o ile jest logiczny, stanowczy, konsekwentny, zgodny z logiką wypadków, nie jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego, wyrażającym się w przerzucaniu winy na inną osobę czy umniejszaniu swojego stopnia zawinienia. Bez cienia wątpliwości wyjaśnienia wspomnianego mężczyzny, posiadają te cechy albowiem są one konsekwentne, logiczne, jasne, znajdują potwierdzenie w innym zebranych materiale dowodowym, choćby relacjach D. Z. (2) oraz S. F. (oczywiście we fragmentach wiarygodnych dla Sądu I instancji), którzy w części przyznali się do udziału w obrocie narkotykami i potwierdzili znacząco część informacji pochodzących od „skruszonego przestępcy”. Jak już wspomniano, R. K. nie umniejsza swojej działalności oraz nie przerzuca jej na inne osoby. Relacjonując zdarzenia, nie koloryzuje zdarzeń, przedstawia je w sposób jasny i logiczny, skoro nie rozciąga w czasie przestępczej działalności pozostałych oskarżonych i nie intensyfikuje jej jakościowo i ilościowo, a mógł tak uczynić skoro jego przekaz często jest jedyną relacją na temat zaszłości, których w inny sposób, czasami, nie dało się do końca weryfikować dodatkowymi dowodami. Nadto, konieczne i godne odnotowania, uznając tę konstatację jako kluczową dla przyjęcia istnienia przesłanek przesądzających wiarygodność osobowego materiału dowodowego obciążającego oskarżonych, jest zbieżność tych przekazów, zwłaszcza materiałem dowodowym uzyskanym w toku legalnych kontroli operacyjnych, wynikających z zarejestrowanych rozmów telefonicznych prowadzonych pomiędzy tej zorganizowanej grupy przestępczej. Z materiału dowodowego uzyskanego od wspomnianego oskarżonego nie wynika, że jego relacje są wynikiem sugestii ze strony osób prowadzących z nim czynności na etapie postępowania przygotowawczego. Protokoły są obszerne, z tych zapisów nie wynika aby przesłuchania były prowadzone niewłaściwie, w warunkach wykluczających swobodę jego wypowiedzi. O spontaniczności wypowiedzi świadczy również przesłuchanie oskarżonego w toku procesu, co miało miejsce 22 sierpnia 2015 r. (k. 4666- 4669), kiedy podtrzymał odczytane jemu protokoły jego przesłuchań z postępowania przygotowawczego. Tym bardziej nie było to łatwe- z psychologicznego punktu widzenia- albowiem był on przesłuchany po pozostałych oskarżonych, którzy nie przyznali się do zarzucanych im czynów, poza jednym z nich, a więc wiedział, że jego postawa, będąca w kontrze w stosunku do pozostałych, bezpowrotnie odcina go od tych ludzi, utwierdza ich we wrogości do niego.

Co do zarzutu naruszenia art. 424 k.p.k., zawartego w apelacjach obrońców oskarżonych A. W. (1), Ł. K. i M. L. (1), należy uznać je za niezasadne. Uzasadnienie wyroku Sądu I instancji posiada pewne mankamenty, czego wyrazem była konieczność wydłużenia, sanacji postępowania przed Sądem I instancji w zakresie uzyskania uzupełnienia uzasadnienia zaskarżonego wyroku w trybie art. 449a§1 k.p.k.- co znalazło swój wyraz początkowo w postanowieniu z 22 maja 2018 r., a następnie w uzyskaniu dokumentu sprawozdawczego do Sądu I instancji, odnoszącego się co do ustaleń faktycznych, omówienia dowodów, wyjaśnienia procesu subsumpcji, kierunku i intensywności zastosowanej represji karnej co do przestępstwa przeciwko dokumentom, zarzucanego oskarżonemu A. W. (1) oraz co do sposobu wyliczenia orzeczonego na rzecz Skarbu Państwa przepadku korzyści majątkowych od oskarżonych R. K., A. W. (1) i Ł. K.. Skoro uzasadnienie wyroku sporządzone jest po wydaniu wyroku, to oczywistym jest, że jego treść nie może mieć wpływu na treść zapadłego wcześniej wyroku. Zgodnie z art. 455a k.p.k. nie jest możliwe uchylenie zaskarżonego

apelacjami wyroku sądu pierwszej instancji z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. (vide: postanowienie SN z 21 września 2017 r., IV KK 130/17, Prok. i Pr. -wkl. 2017/12/12). Jednak, o ustaleniach faktycznych, poczynionych przez sąd I instancji, nie decyduje uzasadnienie wyroku, a materiał dowodowy zebrany w danej sprawie, który jest dostępny dla organu orzekającego, jak i dla stron, to tym samym mankamenty uzasadnienia wyroku nie mogą same w sobie dyskredytować rozstrzygnięcia, tym bardziej, że zostało to poprzedzone zasadniczo wnikliwym procesem. W konsekwencji, skrajnie uczestnicy procesu mogą zapoznać się z nimi i sami dojść do wniosku, czy dane rozstrzygnięcie, zwłaszcza w kontekście poczynionych ustaleń faktycznych, znajduje oparcie w przeprowadzonych dowodach, których ocena została zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Sąd II instancji, zauważa, że można było tych niedoskonałości, pierwotnych braków w uzasadnieniu uniknąć, bowiem postępowanie pierwszoinstancyjne trwało grubo ponad 2 lata, a więc był to dla Sądu meriti, bardzo długi okres aby opanować materię sprawy, aby przygotować sprawę, by uzasadnienie wyrok od początku było na zdecydowanie wyższym poziomie merytorycznym [profesjonalnym]. Uzasadnienie wyroku, obejmujące już te dwie części, nie ma już żadnych braków, co pozwala prześledzić tok rozumowania Sądu I instancji, który wykazał prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych, wyjaśniając, które dowody legły u ich podstaw, jakie były przesłanki ich oceny, które dowody zostały ocenione odmiennie i dlaczego, następnie wykazano właściwie proces subsumpcji oraz wykazano motywy zastosowanej represji karnej, choć w tym zakresie nie ustrzeżono się błędów naruszając prawo materialne, co wykazał w słusznej apelacji oskarżyciel publiczny, stąd konieczność wydania wyroku reformatoryjnego. O tyle, zaskakują błędy Sądu I instancji, w sytuacji kiedy wydaje się, że powinien znać treść wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze 3 grudnia 2015 r., w sprawie S. F. (sygn. akt II K 205/15) oraz zmieniającego go wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 3 marca 2016 r. (sygn. akt II AKa 23/16). W tej sprawie zaistniały te same błędy, co w przedmiotowej sprawie, które wymagały korekty na poziomie postępowania odwoławczego.

Na marginesie, Sąd I instancji redagując wyrok z 6 października 2017 r., w części wstępnej [tzw. górze wyroku], nie wymienił rozprawy z 3 października 2017 r. (k. 5123- 5125), a powinien to zrobić, ponieważ na tej rozprawie odbyła się część postępowania dowodowego w postaci zaliczenia do materiałów dowodowych, bez odczytywania, zeznań świadków, wskazanych w stosownym postanowieniu. Nadto pomylił daty aż 4 rozpraw, co wymagało odpowiedniego sprostowania przez Sąd ad quo. Sąd I instancji, zbędnie wymienił rozprawy z 27 maja 2015 r. oraz 24 czerwca 2015 r., na których miało toczyć się postępowanie dowodowe, w sytuacji kiedy przewód sądowy został otwarty dopiero 3 sierpnia 2015 r.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 174 k.p.k., który sprowadza się do niezasadnego potraktowania analiz, opartych na materiałach uzyskanych w toku kontroli operacyjnych, sporządzonych przez funkcjonariuszy Straży Granicznej, jako notatek urzędowych sporządzonych przez jej funkcjonariuszy, należy uznać go za chybiony. Po pierwsze, już samo zrównanie tej analizy kryminalnej do rangi notatek urzędowych mających zastępować wyjaśnienia albo zeznania świadków, już jest w swoim założeniu nietrafne, albowiem zupełnie intencjonalnie odrywa się do materiału operacyjnego pozyskanego przez powyższą służbę specjalną. Owa analiza kryminalna nie ma samoistnego charakteru, ponieważ to nic innego jak odwołanie się do źródłowych materiałów, uzyskanych niejawnie. Z kolei, te materiały, z racji ich legalnego pochodzenia, co podmiotu i przedmiotu, poddanego takiej kontroli, w przedmiotowym procesie, są pełnowartościowym dowodami podlegającymi ocenie na zasadach ogólnych. Innymi słowy, to materiał [dowody] uzyskany w efekcie czynności operacyjno- rozpoznawczych jest źródłem treści stosownych analiz, a nie odwrotnie. W tej sytuacji, przy właściwej metodyce, należy stwierdzić czy treści zawarte w analizach mają swoje obiektywne odzwierciedlenie w stosownych analizach kryminalnych lub czy określone dowody są przedmiotem stosownych analiz kryminalnych. Owe analizy zostały sporządzone w oparciu o zarządzane kontrole operacyjne, a więc one same w sobie nie były podstawą poczynionych ustaleń faktycznych. Nadto, „notatka służbowa (urzędowa) sporządzona przez funkcjonariusza Policji w trybie wykonywania czynności operacyjnych z art. 19 i 19 a ustawy o Policji jest dokumentem urzędowym złożonym w postępowaniu przygotowawczym dokumentującym czynności, z których przeprowadzenia nie jest wymagane sporządzenie protokołu, a co więcej nie zastępuje ona zeznań świadka (w rozumieniu art. 174 k.p.k.)”- vide: wyrok SA w Warszawie z 22 grudnia 2005 r., II AKa 396/05, Legalis przegląd orzeczeń do art. 174 k.p.k. Innymi

słowy wykorzystane notatki służbowe nie są sposobem na obejście zakazu procesowego zawartego w art. 174 k.p.k., jednocześnie dla przedmiotowej sprawy miały one marginalne znaczenie.

Reasumując, powyższe uwagi odnoszące się do wcześniej omówionych zarzutów, należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, która pozwoliła na poczynienie jednoznacznych ustaleń faktycznych, zapewniających pełną realizację zasady prawdy materialnej określonej w art. 2§2 k.p.k. również uwzględniając materiał [dowody] uzyskany w toku kontroli operacyjnych, mając nadto na względzie uzupełnienia dokonane przez Sąd meriti. Przedmiotem kontroli instancyjnej jest analiza toku rozumowania Sądu I instancji, który doprowadził go do przekonania o winie bądź niewinności oskarżonych. „Sąd odwoławczy, co do zasady, ogranicza swoją działalność do weryfikacji racjonalności rozumowania sądu orzekającego, przedstawionego w zaskarżonym wyroku. Skoro skarżący je podważają, to konieczne jest, bądź to wykazanie słuszności podniesionych przez nich argumentów, bądź też wykazanie sądowi a quo, że nie ma racji i dlatego. Uczynić to można tylko przez konkretną argumentację, z przywołaniem – w zależności od zaistniałej sytuacji – określonych dowodów przeprowadzonych w danej sprawie, poglądów prawnych, albo argumentów powołujących się na racje natury logicznej” (por. m.in.: wyrok SN z 1 marca 2007 roku, WA 8/07, Lex nr 446355, wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2007 roku, II KK 81/06, Lex nr 448000). Wbrew temu co sugerują apelujący, Sąd Okręgowy przeprowadził długotrwałe i zasadniczo wnikliwe postępowania. Ujawnienie przez Sąd I instancji w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, szczegółowe przeprowadzenie postępowania dowodowego, rozważenie w zasadzie wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, dokonanie ich oceny w pisemnych motywach wyroku w sposób wyczerpujący i zasadniczo logiczny z uwzględnieniem wskazań wiedzy

i doświadczenia życiowego prowadzi Sąd II instancji do wniosku, iż ocena dowodów dokonana przez sąd meriti pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. i w żadnej mierze nie stanowi naruszenia dyrektywy w tym przepisie zawartej. Reprezentujący i apelujący obrońcy wszystkich oskarżonych nie wskazali w żadnym punkcie apelacji na czym miałyby polegać naruszenie przez sąd normy art. 7 k.p.k., w odniesieniu do dowodów wiarygodnych również dla Sądu II instancji. Takie zarzuty zostały sformułowane w zasadzie we wszystkich apelacjach. Bez wykazania między innymi, iż ocena dowodów wyrażona przez Sąd I instancji jest sprzeczną z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym, żadna ze stron procesowych nie uzyskuje uprawnienia do podważania stanowiska sądu, tym bardziej czyni bezzasadny zarzuty skarżących zwłaszcza w odniesieniu do kwestionowania poczynionych przez Sąd

I instancji ustaleń faktycznych, co miało faktycznie poprzedzać błędy w ocenie zebranego materiału dowodowego, w odniesieniu do oskarżonych, którzy, w realiach sprawy,

nie przyznali się do zarzucanych im czynów, przedstawiając własną wersję okoliczności odnoszących się do zdarzeń, a w zasadzie stojących w pełnej opozycji do wersji przedstawionej przez oskarżonego R. K., obciążającego tych oskarżonych. Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc, na forsowaniu własnego poglądu na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd I instancji, a nie ograniczać się do przedstawienia własnej wersji nawet opierającej się na materiale dowodowym, który w ich mniemaniu powinien zasługiwać na wiarygodność. Na takie zarzuty- błędy w ustaleniach faktycznych- zasadniczo powołują się w apelacjach obrońcy wszystkich oskarżonych.

Z pewnością argumentem mającym przemawiać za uznaniem dokonania błędów

w ustaleniach faktycznych przez Sąd I instancji, mających w rzeczywistości polegać na przypisaniu sprawstwa oskarżonym, co do poszczególnych zarzucanych im czynów,

nie może być kwestia postulowania wiarygodności wyjaśnień tych oskarżonych oraz zeznań części świadków, którzy w jakiejś mierze potwierdzali te wyjaśnienia. Konsekwentność wyjaśnień tych oskarżonych nie jest skuteczną przesłanką do obalenia wiarygodności wyjaśnień oskarżonego współpracującego z wymiarem sprawiedliwości. Obalenie jego wiarygodności musiałoby w logicznej konsekwencji prowadzić do wydania przez Sąd I instancji wyroków uniewinniających. Jednocześnie trzeba wskazać, że Sąd meriti prawidłowo wykazał na jakich przesłankach uznał wiarygodność tego materiału dowodowego.

W rezultacie sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. R. K. od momentu podjęcia współpracy z organami ścigania,

a później wymiarem sprawiedliwości, był przesłuchany w charakterze podejrzanego łącznie 16 razy, natomiast w toku procesu był przesłuchany jeden raz. Jak podpowiada doświadczenie życiowe, nietrudno od osoby tak wiele razy przesłuchiwanej, na przestrzeni kilku miesięcy, relacjonującej złożoną działalność przestępczą, własną, jak i innych osób, uzyskać relacje, które w szczegółach mogą być nieścisłe, niepełne, niejasne. Doszukiwanie się tych nieścisłości, nawet w niektórych momentach w sposób zasadny, nie prowadzi automatycznie do obalenia globalnej wiarygodności relacji takiej osoby, w których obciąża inne osoby. Trzeba wskazać, że wspólnym mianownikiem tych relacji, było przedstawienie działalności osób, tworzących zorganizowaną grupę przestępczą, której przedmiotem jej aktywności był obrót narkotykami. Odpowiednie ustalenia należą do sądu, włącznie z przesądzeniem, czy proces subsumpcji pozwala na przypisanie tym osobom odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 258 k.k. Z relacji tego oskarżonego, jak i innych osób uwiarygadniających jego relacje, wyłania się obraz zorganizowanej grupy przestępczej, jej złożony charakter pod względem geograficznej rozległości działania, a więc poza granicami naszego kraju, jak i na jego terenie, poziom zaangażowania poszczególnych osób w całym paśmie różnorodnych czynności, zrelatywizowanych pod względem ich złożoności oraz wielorakości, będących środkami zmierzającymi do realizacji wyznaczonego celu jej działania, z uwzględnieniem różnorodnego charakteru użytych metod i środków.

Sąd I instancji w sposób przekonujący wykazał, że w zakresie przemytu narkotyków oskarżeni działali w zorganizowanej grupie przestępczej i to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc z tej działalności stałe źródło dochodu. Należy zaakcentować, że z wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego R. K., wyłania się schemat i mechanizmy działania tej grupy. Oczywiście nie był on w stanie przekazać na tyle jasnych informacji aby obraz działalności tej grupy był bardzo szczegółowo i w pełni przedstawiony. Ten oskarżony odtwarzał zdarzenia, w których bezpośrednio uczestniczył lub miał wiedzę od osób bezpośrednio w nich uczestniczących, kontakty bezpośrednio miał wyłącznie z osobami, które dostarczały jemu towar, a w przypadku bezpośredniego udziału w przemycie narkotyków lub ich dalszej dystrybucji relacjonuje te zaszczości i ich w żaden sposób nie koloryzuje. Taki wzorzec działania- w ramach zorganizowanej grupy przestępczej- nie był wzorcem atypowym. Taki model funkcjonowania grupy, był wymuszony względami praktycznymi, zwłaszcza determinowanymi wymogami zachowania bezpieczeństwa całej grupy, zmierzającymi do realnego i w miarę pewnego kamuflażu jej działalności, bowiem tylko taki sposób funkcjonowania dawał zorganizowanej grupie przestępczej duże szanse na skuteczne i efektywne działania nastawione na osiągnięcie maksymalnych zysków pieniężnych z przemytu narkotyków, a faktycznie z jej hurtowej sprzedaży na terenie S.. Zakres ilościowy przemycanych narkotyków i sposób uzyskania pieniędzy, a więc z reguły dopiero po ich sprzedaży, wskazywał, że grupa przestępcza, jako całość, miała otrzymywać pieniądze sukcesywnie jako wypadkową tempa ich sprzedaży i ograniczeń wynikających z ryzyka ujawnienia jej działalności. Także dalsza dystrybucja wymagała podjęcia takich złożonych działań. Członkowie zorganizowanej grupy przestępczej mając pełną świadomość tylko własnych działań i przy znajomości celu działania grupy w postaci uzyskania zysków finansowych ze sprzedaży narkotyków, mieli co najmniej ogólną świadomość uczestnictwa w mechanizmie działań, który z uwagi na specyfikę celu i złożonego charakteru jego realizacji, przy konieczności zapewnienia konspiracyjnych metod działania, wymagał konglomeratu różnorodnych zachowań, często równorzędnych pod względem doniosłości, wzajemnie ząębających się, tworzących zamknięty łańcuch zdarzeń. Innymi słowy, bez załatwienia narkotyków, nie byłoby konieczności organizowania ludzi do ich przemytu, następnie zorganizowania skutecznego ich przemytu do Polski, a dalej ich szybkiej dystrybucji na terenie kraju. Wykonanie tych czynności wymagało zwerbowanie kuriera i zorganizowanie tras przemytu. Następnie zorganizowanie i wykonanie tych czynności wymagało zaaranżowanie odbioru narkotyków i ich dalszą dystrybucję, a później zorganizowanie sprawnego odbioru pieniędzy i przekazanie ich dostawcom. Te konstatacje, jednoznacznie wskazują, że mamy do czynienia z zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się dostarczeniem narkotyków do Polski dla osiągania stałych zysków finansowych. Z wyjaśnień wspomnianego oskarżonego oraz innych osób, potwierdzających znacząco jego relacje, wynika, że w zdarzeniach, w których sam bezpośrednio uczestniczył lub czerpał wiedzę od bezpośrednich uczestników zdarzeń, grupa zasadniczo zajmowała się obrotem narkotykami.

Niebagatelny w sprawie jest materiał dowodowy uzyskany w toku kontroli operacyjnych, o charakterze pierwotnym, jak i następczym, prowadzonych w oparciu o postanowienia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze [albo następczo wykorzystanych procesowo]- (k. 5024- 5044) z:

1. 29 kwietnia 2013 r. (II Kp 340/13, prowadzona wobec oskarżonego R. K.),
2. 29 kwietnia 2013 r. (II Kp 342/13 prowadzona wobec oskarżonego R. W.),
3. 12 lipca 2013 r. (II Kp 546/13 prowadzona wobec oskarżonego M. D. (1)),
4. 26 lipca 2013 r. (II Kp 604/13 prowadzona wobec oskarżonego M. D. (1)),
5. 5 sierpnia 2013 r. (II Kp 632/13 prowadzona wobec oskarżonego M. D. (1)),
6. 21 sierpnia 2013 r. (II Kp 676/13, prowadzona wobec oskarżonego R. K.),
7. 25 września 2013 r. (II Kp 769/13, zgoda następcza wobec oskarżonego A. W. (1)- powiązana z II Kp 342/13 prowadzona wobec oskarżonego R. W.),
8. 25 września 2013 r. (II Kp 770/13, zgodna następcza wobec oskarżonego M. D. (1)- powiązana z II Kp 340/13 prowadzona wobec oskarżonego R. K.),
9. 25 września 2013 r. (II Kp 771/13, zgoda następcza wobec oskarżonego M. D. (1)- powiązana z II Kp 342/13 prowadzona pierwotnie wobec oskarżonego R. W.),
10. 31 października 2013 (II Kp 906/13, zgodna następcza wobec mężczyzny o ps. (...)- powiązana z II Kp 604/13, prowadzona pierwotnie wobec oskarżonego M. D. (1)),
11. 31 października 2013 r. (II Kp 907/13, zgoda następcza wobec oskarżonego R. K. –powiązana z II Kp 604/13 prowadzona pierwotnie wobec oskarżonego M. D. (1)),
12. 31 października 2013 r. (II Kp 908/13, zgoda następcza wobec oskarżonego R. K.- powiązana z II Kp 546/13 prowadzona pierwotnie wobec oskarżonego M. D. (1)),
13. 31 października 2013 r. (II Kp 909/13, zgodna następcza wobec oskarżonego Ł. K., powiązana z II Kp 604/13, prowadzona pierwotnie wobec oskarżonego M. D. (1)),
14. 31 października 2013 r. (II Kp 910/13, zgoda następcza wobec oskarżonego Ł. K.- powiązana z II Kp 604/13 prowadzona wobec oskarżonego M. D. (1)),
15. 31 października (...). (II Kp 911/13, zgodna następcza wobec oskarżonego Ł. K.- powiązana z II Kp 632/13 prowadzona wobec oskarżonego M. D. (1)),
16. 31 października 2013 r. (II Kp 913/13, zgoda następcza wobec oskarżonego R. Z.- powiązana z II Kp 632/13 prowadzona wobec oskarżonego M. D. (1)).

W odniesieniu do tych orzeczeń zasadniczo zniesiono klauzule tzw. „poufności”, nadane zgodnie z wymogami ustawy z 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 412 t.j.) w oparciu o zarządzenie Prezesa Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z 11 stycznia 2017 r. (nr 2/17). Natomiast substrat tych czynności niejawnych został odtajniony na mocy decyzji z 1 czerwca 2016 r. Komendanta Nadodrzańskiego Oddziału Straży Granicznej (nr. 51/16), [k. 4835- 4963], wliczając nośniki zapisów utrwalonych rozmów. Dowody te nie budzą wątpliwości, ani od strony formalnej, ani nie budzą wątpliwości treści rozmów, od kogo pochodzą dane wypowiedzi (istotne dla przedmiotowej sprawy), ani czego konkretnie dotyczą. W tym zakresie przydatne były wyjaśnienia oskarżonego R. K., który w swoich supozycjach odniósł się do tych kwestii.

Zarzuty podniesione w apelacjach, że nie doszło do odsłuchania wszystkich nagrań, utrwalonych w toku kontroli operacyjnych, jest niezasadny. Od strony formalnej, odnosząc się do tego zarzutu trzeba zauważyć, że Sąd I instancji, na mocy postanowienia wydanego 19 kwietnia 2017 r. (k. 5056- 5058), zaliczył w poczet materiału dowodowego, tak uzyskany materiał dowodowy w oparciu o art. 394§2 k.p.k., w którym wskazano, że „protokoły i dokumenty podlegające odczytaniu na rozprawie można uznać bez ich odczytywania za ujawnione w całości lub w części. Należy jednak odczytać, jeżeli wnosi o to strona, która nie miała możliwości zapoznania się z ich treścią”. Z kolei, w ustawie z 10 października 1990 r., o Straży Granicznej (Dz.U. z 2017 r., poz. 2365) w art. 9e ust. 1 wskazano, że „w postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego”. Nie ma innych przepisów proceduralnych, które bezpośrednio odnosiłyby się do nagrań rozmów utrwalonych w toku przeprowadzonych kontroli operacyjnych i w tej sytuacji należy stosować przepisy, które bezpośrednio mówią o odczytywaniu dokumentów lub dowodów uzyskanych na potrzeby danego postępowania. Z tych dwóch przytoczonych przepisów, wyłania się norma prawna o charakterze procesowym, z której wynika, że sąd mógł tak uzyskany materiał [de facto dowody] zaliczyć bez odczytywania w poczet materiału dowodowego, bez konieczności odsłuchania go, skoro strony miały możliwość zapoznania się z ich treścią. Konieczność odsłuchania tych dowodów miałaby charakter bezwarunkowy dla sądu w sytuacji gdyby- a contrario – któraś ze stron nie miała możliwości zapoznania się z nim [odsłuchania],

co nawet nie musiałyby się odbywać w warunkach sali sądowej. Już w akcie oskarżenia, który został wniesiony do właściwego Sądu Okręgowego 22 grudnia 2014 r., wskazano jako dowody do przeprowadzenia właśnie materiał uzyskany w toku przeprowadzonych kontroli operacyjnych. Owszem, w chwili wniesienia aktu oskarżenia obowiązywał inaczej brzmiący art. 394 §2 k.p.k., w którym wsadzano, że: „ Protokoły i dokumenty podlegające odczytaniu na rozprawie można uznać bez ich odczytania za ujawnione w całości lub w części. Należy jednak je odczytać, jeżeli którakolwiek ze stron o to wnosi”. Zdecydowanie mniej rygorystyczny ten przepis proceduralny pojawił się w efekcie wejścia w życie nowelizacji procedury karnej, do której doszło na mocy ustawy z 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) [art. 1 pkt 132]. W oparciu o art. 27 tej ustawy, w którym wskazano, że: „przepisy ustaw wymienionych w art. 1-26 niniejszej ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do spraw wszczętych przed dniem jej wejścia w życie, jeżeli przepisy poniższe nie stanowią inaczej”, wiemy, że to rozwiązanie prawne stosujemy również w przedmiotowej sprawie, tym bardziej, że art. 36 tej ustawy nie wskazywał, aby to unormowanie było wyłączone w sprawach, w których akt oskarżenia wpłynął przed 1 lipca 2015 r. Nadto wszelkie wątpliwości rozwiewa uchwała SN z 29 listopada 2016 r. (I KZP 10/16, OSNKW 2016/12/79), w uzasadnieniu której wskazano, że: „w zakresie przepisów w ogóle nie wymienionych w art. 36 pkt 2 ustawy z września 2013 r. w sprawach, w których akt oskarżenia został wniesiony do sądu przed 1 lipca 2015 r. i nie zostały one zakończone przed 15 kwietnia 2016 r., będą miały zastosowanie przepisy wprowadzone nowelizacjami z 2013 r. i 2015 r. o ile nie zostały zmienione nowelizacją z 2016 r. oraz nowe i zmienione przepisy wprowadzone nowelizacją z 2016 r., gdyż w tej właśnie sferze działa zasada „chwytania w locie”. Przyglądając się realiom sprawy, po wniesieniu aktu oskarżenia obrońcy oskarżonych mieli w dalszym ciągu sposobność zapoznania się z treściami rozmów, poprzez odtworzenie stosownych zapisów zarejestrowanych rozmów konfrontując te zapisy dźwiękowe z zapisami sporządzonych stenogramów. Po otwarciu przewodu sądowego, co miało miejsce 3 sierpnia 2015 r. (k. 4649- 4653) przesłuchani wtedy oskarżeni, poza oskarżonym M. D. (1) i D. Z. (2), nie złożyli szerszych wyjaśnień oraz nie odnieśli się do materiałów z kontroli operacyjnej. Taką samą postawę zajęli oskarżeni w toku kolejnych rozpraw: 11 sierpnia 2015 r. (k. 4666- 469), 28 września 2015 r. (k. 4715- 4719), 3 listopada 2015 r. (k. 4739- 4742). Dopiero na rozprawie 1 grudnia 2015 r. (k. 4752- 4755) obrońca oskarżonych Ł. K. i M. L. (1) wniósł o odtworzenie zarejestrowanych rozmów. Na rozprawie 20 stycznia 2016 r. (k. 4783- 4784) poinformowano strony oraz obrońców, w tym wnoszącego o odtworzenie nagrań, że nagrania te nie zostały odtajnione, ich odsłuchanie może nastąpić w Kancelarii (...), po ustaleniu wcześniej terminu, co jest oczywiste. Obrońca oskarżonych M. D. (3), M. L. (1), Ł. K., A. W. (1) pismami z 14 i 18 kwietnia 2016 r. wniósł o odtajnienie tych materiałów (k. 4817). Na rozprawie 21 kwietnia 2016 r. (k. 4820- 4821) obrońca tych oskarżonych oświadczył, że wyżej wymienieni oskarżeni zapoznali się w Kancelarii (...) [Sądu Okręgowego w Zielonej Górze] z tymi nagraniami i wtedy pojawia się wniosek dowodowy o uzyskanie opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu fonoskopii albowiem oskarżeni nie rozpoznali swoich głosów. W tej sytuacji, nie ma w tym procesie problemu braku odtworzenia treści rozmów telefonicznych

zarejestrowanych w czasie czynności niejawnych, a więc zarzut ten jest w pełni niezasadny. Nadto, klauzula tajności, w odniesieniu do materiałów, uzyskanych w toku czynności niejawnych, została zniesiona decyzją, nr (...), z dnia 1 czerwca 2016 r., Komendanta Nadodrzańskiego Oddziału Straży Granicznej z(k. 4835- 4836) , po rozpoznaniu wniosku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z 12 maja 2016 r. (k. 4824- 4827), a stosowne komunikaty [stenogramy zarejestrowanych rozmów telefonicznych] zostały dołączone do akt sprawy (k. 4650- 4963). Rozwój wskazanych zdarzeń procesowych jednoznacznie unaocznia, że strony, które chciały, to fizycznie zapoznały się z tymi materiałami [dowodami], a więc powyższych zarzut jest całkowicie chybiony. Nadto sędzia prowadząca przedmiotową sprawę zapoznała się z tymi materiałami, co zostało odnotowane w dokumentacji Kancelarii (...) i co wynika z postanowienia z 19 kwietnia 2017 r. (k. 5057). Z kolei, wniosek o uzyskanie o opinie od biegłego z zakresu fonoskopii został przez wnioskującego cofnięty w czasie rozprawy 19 kwietnia 2017 r. (k. 5057). Tym samym, trudno na tym etapie postępowania, uznać, że brak tej opinii zubaża postępowanie dowodowe, przeprowadzone przed Sądem I instancji, co miałyby mieć przełożenie na poczynienie niewłaściwych ustaleń faktycznych, co sugeruje bezpodstawnie apelujący.

Także trzeba zwrócić uwagę, że odtworzenie całości nagrań uzyskanych w toku kontroli operacyjnych, o tyle jest samo w sobie nieracjonalne, że mamy do czynienia ogromnym materiałem, odnoszącym się do dwóch płaszczyzn funkcjonowania oskarżonych. Materiał operacyjny z pierwszej płaszczyzny dotyczyłby, w przytłaczającej większości, bieżącego funkcjonowania oskarżonych, nie mającego jakiegokolwiek związku z działalnością przestępczą podsłuchiwanym osób. Materiał operacyjny z drugiej płaszczyzny, zdecydowanie uboższy, ale mający bezpośredni związek ze stawianymi zarzutami. Treści tego pierwszego materiału dowodowego, nie obalałyby treści odnoszących się do tej drugiej płaszczyzny przestępczego funkcjonowania poszczególnych oskarżonych.

Odnośnie wyliczeń orzeczonych przypadków równowartości korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonych, to należy wskazać, że te ustalenia, co prawda przedstawione w uzupełnieniu pierwotnego dokumentu sprawozdawczego, są jasne, logiczne, rachunkowo poprawne, odwołują się do pierwotnych ustaleń faktycznych co do ilości narkotyków (również ich rodzaju). Tym samym, wskazane kwoty są prawidłowe, jak i wyliczenia dokonane w stosunku do pozostałych oskarżonych, wobec których orzeczono takie środki karne. Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, prawidłowo wyliczył odpowiednie kwoty i wskazał, w sposób rachunkowy, jak doszło do określenia [wyliczenia] poszczególnych kwot, czego nie sposób skutecznie zakwestionować, które z reguły były- iloczynem ilości wyjazdów po narkotyki, ilości narkotyków, będących przedmiotem obrotu, a jego ceną jednostkową (przeważnie chodziło o cenę 1 kilograma albo 1 grama konkretnych narkotyków) albo opierają się na relacjach oskarżonego R. K., zarejestrowanych rozmowach telefonicznych, uwzględniając udział danego oskarżanego w całej odniesionej korzyści majątkowej, co relatywizowało wysokość orzeczonych kwot tego obowiązku, na dodatek przyjmując wersję najbardziej korzystną dla danego oskarżonego, zwłaszcza co do ilości przemytów narkotyków, w których partycypowali.

Nie można zgodzić się z zarzutem co do ustaleń faktycznych odnoszących się do przypisanego oskarżonemu A. W. (1) przestępstwa przeciwko dokumentom. Ustalenia przedstawione w uzupełnieniu uzasadnienia, znajdują potwierdzenie w zebranych dowodach, zwłaszcza uzyskanych w toku przeszukania oraz zeznań świadka, na którego wystawione dokumenty. Kwestionowanie tych ustaleń jest oderwane od realiów sprawy, godzi w doświadczenie życiowe, jako jeden z równorzędnych kryteriów oceny przeprowadzonych przez sąd dowodów, zwłaszcza co do ustalenia czasu trwania przypisanego przestępstw, kwestionowania wyjaśnień samego oskarżonego, który wskazał, że znalazł te dokumenty, a mimo oczywistego obowiązku, nie zwrócił ich osobie uprawnionej albo organom ścigania, co jest pożądanym, ale jednocześnie naturalnym zachowaniem, jeżeli znalazca nie ma żadnych złych intencji.

Odnośnie zarzutów dotyczących niewspółmierności kar zasadniczych pozbawienia wolności i grzywny oraz orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności wobec oskarżonych, zawartych w apelacjach oskarżonych A. W. (1), Ł. K., M. L. (1), muszą one być uznane za niezasadne, ale z uwzględnieniem apelacji prokuratora odnoszącej się do wymiaru kary za przestępstwo „narkotykowe” będące zbrodnią, za które oskarżeni R. W., K. K. (1) i M. L. (1) odpowiadali w warunkach art. 65§1 k.k.. co wymagał podniesienia wymiaru kary wobec nich za to właśnie przestępstwo i w konsekwencji wymierzenie wobec nich nowych kar łącznych.

Nie sposób przyjąć, że „kara wobec określonej osoby jest karą niewspółmiernie surową w sytuacji, gdy sąd wymierzając ją uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego nie zostały przekroczone” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 9 lipca 2014 r., II AKa 134/14, LEX nr 1509042).

Uzasadnienie wyroku sądu I instancji w tym zakresie jest na właściwym merytorycznym poziomie i poddaje się kontroli. Sąd I instancji odwołał się do dyrektyw wymiaru kary z art. 53 k.k., którym wyraźnie wskazano, że sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Innymi słowy sąd I instancji wziął pod uwagę zasadniczo powyższe dyrektywy wymiaru kary. Odnosząc to do realiów sprawy trzeba wskazać, że apelujący nie podali żadnych argumentów, mających przemawiać, że zastosowana wobec oskarżonych represja karna jest niewłaściwa. Okoliczności, na które powołują się, a które według ich intencji, mają prowadzić do złagodzenia represji karnej, nie są tego typu [wagi] aby przyjąć, że owa represja jest właśnie rażąco surowa. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji odniósł się do tych kwestii, wnikliwie i klarownie, uwypuklił je i nadał im właściwą rangę, finalnie orzekając poszczególne kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a kształtując karę łączną pozbawienia wolności zastosował zasadę pełnej absorpcji. Taką metodykę należy w pełnym zakresie zaakceptować. Jednocześnie należy przypomnieć, że represja karna, zmodyfikowana przez Sąd I instancji, determinowana była zwłaszcza długością przestępczej działalności, ilością i złożonością podjętych działań, ilością oraz rodzajem narkotyków, w przemyśle lub dystrybucji, których uczestniczyli poszczególni oskarżeni. Nadto, w drugiej kolejności, trzeba zaakcentować, że orzeczone kary za dane przestępstwa, co do których nie zachodziła konieczność ingerencji w rozstrzygnięcie Sądu I instancji, zostały one ukształtowane na właściwym poziomie, mając na względzie ocenę stopnia społecznej ich szkodliwości, która w sposób zasadniczy była determinowana ilością narkotyków, które były przedmiotem przestępczej działalności. Ta hurtowa ilość, już sama w sobie wskazuje, że przestępstwa te były nietuzinkowe, wymagające złożonych metod działania oraz użycia dosyć skomplikowanych środków, które były nastawione na czerpanie dużych zysków z obrotu narkotykami, co w konsekwencji musiało potęgować [zaostrzać] pułap zastosowanej represji karnej w zakresie orzeczonych kar izolacyjnych, jak i kar grzywny, co do ilości stawek dziennych oraz wysokości każdej z nich, których relatywizacja była uzależniona od dochodów oskarżonych, ich warunków i właściwości osobistych, stosunków majątkowych oraz możliwości zarobkowych.

Represja karna zastosowana wobec oskarżonych R. W., K. K. (1), M. L. (1) musiała być podniesiona z uwagi na to, że poszczególne czyny kwalifikowane wobec nich z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii [odpowiednio pkt VII, IX, XIII aktu oskarżenia- przypisane w pkt 17, 21, 31 wyroku] popełnili w warunkach art. 65§1 k.k., co implikowało zastosowanie art. 64§2 k.k. i co do wymiaru kary, zasła konieczność orzeczenie tych kar jednostkowych powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Uznano- idąc za apelacją oskarżyciela publicznego- że kary jednostkowe, w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, za te właśnie przestępstwa, są karami adekwatnymi w stosunku oceny stopnia społecznej szkodliwości, co zwłaszcza przejawiało się w ilości narkotyków, w przemyśle których ci oskarżeni uczestniczyli. Tak ukształtowane kary jednostkowe miały przełożenie na wymiar orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec wspomnianych trzech oskarżonych. Orzeczono ją na nowo i wymierzono kary w najniższym ustawowym wymiarze definiowanym w art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k., a więc stosując zasadę absorpcji.

O kosztach postępowania Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624§1 k.p.k., art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach

w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) zwolniono oskarżonych w 6/7 części z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, mając na względzie, że mają oni do odbycia kary pozbawienia wolności, co odnosi się do oskarżonych albo zmiana zaskarżonego wyroku to efekt błędów Sądu I instancji i za tym zwolnieniem przemawiają względy słuszności, a skoro nie uwzględniono apelacji prokuratora w pełnym zakresie w 1/7 części kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa.

Na podstawie art. 16 ust. 2 i 3 oraz art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.) w zw. z § 2 pkt 1, §4 ust. 1, §17 ust. 2 pkt 5 i §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów działających z urzędu odpowiednie kwoty wynagrodzenia (z VAT) tytułem pomocy prawnej udzielonej danemu oskarżonemu z urzędu [chodzi o oskarżonych R. W., K. K. (1), D. Z. (2)].

Grzegorz Nowak Przemysław Strach Maciej Świergosz